

ruh ve madde

Metapsişik Tetkikler ve İlimi
Araştırmalar Derneği Neşir
Organıdır

Cilt : 14, Sayı : 161 Haziran 1973

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
Ergün Arıkdal

★

Hazırlayanlar :

Prof. Dr. Muammer Bilge
Dr. Gültekin Caymaz
Psikolog Erol Mutlu
Selman Gerçeksever
Atilla Ultav
Muzaffer Suar
Berrin Gerçek
Sadiye Korateş
Güven Erer
Enver Ölçermez
Mehmet Sancar
Yorgo Karaca

Marehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Siraselviler, Billürcü
Çıkamazı Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Santral Sokağı)

★

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :

RUH ve MADDE

P. K. 1157 - İstanbul

Tele: 45 39 82 (saat 19.00 dan sonra)

Dizgi - Baskı - Kapak
T A Ş Matbaası

Cilt: Çınar Mücellihanesi

Abone ücreti : Yıllık 36 lira

Kapak : «Boşluk 73»

Mesaj Alırsa...

Sevgili Okuyucular ,

Sevgili Okuyucular,

Yeni Dernekler Kanunu emrine uyarak Mayıs ayı içinde yapılan «olağanüstü» kongre gereğince Cemiyet ismini Dernek haline getirdik.

Dernek çalışmalarımızın son on yıl içinde getirdiği bilgileri makaleler ve tebligat halinde sizlere kadar ulaştırmağa çalıştık. Bunlarda verilen bilgiler, takdir edersiniz ki, sistematik ve metodik olmadı. Kısa bir yazı ve yoruma muhtaç tebligatın verdiği bilgiler ile «Ruhçuluk Esaslarını» gereken şekilde yeniden ve geliştirilmiş halde ortaya koymanın güçlüğü meydandadır. Genellikle yapılan, Evrensel Spiritüalist bilginin dörtbir yöresinden gelen bilgi ve esasların kültürünü anlatmağa çalışmak oldu.

En maddesel bilimden en ruhsal olanıma kadar, her türden insan biliminin içinde, Evrensel Spiritüalizmanın lehine çalışan, idrak ve bilgileri zorlayan gelişmeler olup durmaktadır. Bütün bu gelişmelerin anlamı büyüktür. Kıvançla ifade edebilirim ki, her geçen gün, spiritüalizmanın lehine olan bulgular çoğalıp durmaktadır. Zira maddesel bilim, doğal bir tekâmül vetiresine uyarak, dünyasal idraki zorlamakta, fizik-ötesi realitelere doğru gitmenin zaruretini şiddetle duymaktadır.

İşte bu manzara karşısında, Metapsişik Araştırmalar Derneği ile Ruh ve Madde Dergisinin ne zorlu bir ödev ve görevi ifa etmesi gerektiğini sizin takdirlerinize bırakıyorum.

En büyük desteğimiz sizlersiniz. Bilgi ve realitesine güvendiğiniz Spiritüel Hayatı —her türlü yönü ile— münasip şekilde herkese anlatırız, onların içindeki spiritüel cevherin suurlanması için yardım ediniz. En büyük yardım budur.

Selâm ve Sevgiler.

E. ARIKDAL

Tecrübî Spiritizmin İlk Kanunları

S PİRİTİZM'in bir inanç, bir felsefe, bir inisiyatik eğitimi, bir tekâmül vasıtası olduğunu bu sayfalarda uzun uzun açıklamaya çalışmıştık. Daha ziyade bu yönlerini yansıtmaya çalışmıştık. Fakat spiritizm, psikolojinin 19. asırda geçirdiği «masa psikolojisi» devrinde, tamamen tecrübeye dayanan bir durumdaydı ve şimdilerde ise parapsişik ya da parapsikolojik laboratuvar çalışmaları, akademik psikolojinin ulaşamadığı, kullandığı metod ve zihniyetinden dolayı kuru teoriler içinde yuvarlanıp durduğu şu sıralarda, birinci sınıf ilim adamlarının —aklı ve vicdanı hür, evrensel zihniyetli olanlarının— halis çalışmalarının başlıca konusu durumundadır.

Spiritizmin felsefi ve ahlakî (ki bundan bütün bir moral âlem anlaşılmalıdır) tarafına mukabil tecrübî yanı da, onun kadar genişdir. Tecrübî spiritizm mediyom ismi verilen insanlar vasıtasıyla gerçekleşir. Psikolojik araştırmalar da öy-

le değil midir? Psikolojinin hayvanlar üzerinde yaptığı araştırmalara mukabil, metapsişik olaylara iştirak eden, hatta bazı kereler bizzat metapsişik bir vakıya sebep olanları vardır.

Spiritik araştırmalar insanlığın şuurlu bir devreye geçişiyle başlar. Tarihi tesbit etmeye imkân yok gibidir. Ruh fikri veya kavramı, fizik realitenin üstünde, aşkın bir düşünce ve muhakemenin nüfuz edebileceği bir husustur. Ne zamanımızın sosyologları, ne psikiyatrları ne de de psikolokları «antite» olarak bir ruh kavramına sahip olamamışlardır. İdrakleri buna imkân vermez gibidir. Bununla beraber, pek üstün bir prensip, bir hayat enerjisi olan «ruh'u» bildikleri usul ve metodlarla anlamaya çalışanlar da yok gibidir. Hastalık derecesinde materyalist mezhebe bağlı olmanın verdiği aksak bir anlayışı yenen bu kişilerin tecrübeleri, nazari olarak bilinen spiritik hakikatleri doğrulamaktan asla geri kalmamaktadırlar. Biz şimdiye kadar spiritik alana

dahil olan meselelerin kesinlikle cerh edildiğini tesbit etmedik, aksine her geçen gün onun lehine veriler sağlamaktadır.

Bir başka manzaraya nazarlarımızı çevirelim ve sonra tekrar konumuza gelelim:

Soru : İmanın vahye dayandığı dogmatik sistemler 20. Yüzyıl insanını tatmin ediyor mu? ya da vahiy yoluyla gelen bir iman insanlığın problemlerine çözüm yolu getiriyor mu?

Sosyal - dinsel gözlem ve araştırmalar insanların Tanrı'yla olan rabitalarının çok vahim bir safhada olduğunu göstermektedir. İnsanlar arasındaki farklı Tanrı anlayışları, bu spiritüel mesafe, onları birbirinden ayırmaktadır. Sadece Tanrı değil insanların ahlak, hayat anlayışları da, Dünya gezegenin genel teşevvüş haline paralel olarak, bir keşmekeş içindedir. Bu sebeplerden dolayı «dogmalar» artık tarihi bir kıymet taşıyan eski müesseseler durumunu almışlardır denebilir.

İNSAN keşif üstüne keşif yaparak tabiatı «keşfetmeğe» çalışıyor. Düşüncece matematik kesinlik istiyor. Bu kesinlik tabiatla, yani Kadir'i Mutlak'ın eserinde, mevcuttur: Işık uzay da aynı hızla gider, gezegenler Güneş'in etrafında aynı çekime uyarak dolaşırlar. Cisimlerin elektronları belirli sayıda ve tabiatın ritmi sabittir.

Yüzyılımızın insanı, bizler, tecrübi verilerden, bilimsel esaslardan gelen kanaatlere dayanmak isteriz. Haklıyız, elbette. Vak'alar tahlil edilmeli, akli olarak yorumlanmalıdır. «İnanmak için anlamak gerekir».

Mayamız nedir, neden yoğrulmuşuz? Dünya nedir. Başka bir dünya var mı? Neden varız, nereye gideceğiz? Eğer bir tek hayat var ise sonumuz ne olacak? Ölüm nedir, ölümsüzlük nedir?

Bunların cevaplarını fizik, kimya, biyoloji öğrenir gibi, aynı öğrenme alışkanlığı içinde öğrenmek, kanunlarını keşfetmek istiyoruz. Kanunların keşfi bütün ilimlerin amacıdır. İlimlere olan güven ve onlara verilen asil mevki kanunları keşfetmelerinden ileri gelyor.

Simya kimyayı, astroloji astronomiyi hasil etti. Birçok felsefi sistemler yerlerini sessiz sedasız müsbet bilimlere bırakmaktadır. Tecrübi tekniklerin gelişmesi bunu zaruri hale getirmiştir.

İki hadiseyi birleştiren sabit ve değişmez alâkaya kanun diyoruz. İki hadise, özdeş şartlarda, daima aynen meydana gelir. Fizikte ağırlık kanunu, Arşimed prensibi; astronomide cazibe kanunu, itkisatta Gresham kanunu.

Psşik hadiseleri meydana getiren temel kanunları keşfetmek ve onları ifade etmek zamanı gelmiştir kanısındayız.

Böylece psşik araştırmanın gerçek bir ilim meydana getirdiğini tasdik etmek için hak sahibi olacağız. Bunun sağlanmasıyla ki spiritlek araştırmalara katılmak için sağlam bir dayanak bekleyen kimseleri kendimize çekebiliriz.

Psşik hadiseler (fenomenler) esasında medyumsal hadiselerdir. Zira başlıca tecrübe vasıtası medyomdur. Burada ne medyomu, ne de onun tecrübi değerini tartışacak değiliz. Medyomluğun bir çok türleri vardır. Medyomlar tek tek, bir arada ve mukayeseli olarak incelenebilir. Böylece deneyciye hadiselerin değeri üzerinde teminat verilecektir. Bu hadiseler değerin, medyomun dürüstlüğüünün fonksiyonu olurlar. O zaman da bu psşik araştırma sahasının ne kadar zengin olduğu görülecektir.

Pek sıkı bir kontrol altında tetkik konusu olan psşik olaylarda deneyciler üç temel kanuna istinat etmişlerdir:

KANUN I — Aynı medyomla yapılan her tecrübe aynı hadisenin meydana gelmesine sebep olur.

Delilleri :

A — Her sezgi medyomu, mutad davranışa sahip bedensiz varlığın isteğine bağlı olan tesir alıcı uyruğu (le sujet) durumunda dr.

B — Zaman ve yer şartları ne durumda olursa olsun, aynı bir tebliğ aynı medyom vasıtasıyla alınabilir.

KANUN II — Aynı kategorideki hadiseler, tecrübe edilen medyom ne olursa olsun, özdeş (identique) durumdadırlar.

Delilleri :

A — Aynı bir tebliğ, uyruk (le sujet) ne olursa olsun, alınabilir.

B — Her görtücü medyom, isteğe bağlı olarak, insan gövdesinden dışarı çıkan aynı ışıklı hadiseleri idrake elverişlidir.

KANUN III — Hadiseler zaman ve yer şartlarına göre değişmezler.

Delilleri :

A — Alınan tebligat ve onları alan uyruk ne olursa olsun, bu tebligat bedensiz bir varlığa ait düşüncelerin varlığını beyan ve tasdik eder.

B — Bedensiz varlıklar aynı tekâmül derecesinde değildirlar. Belli bir safhaya geçenlerin içinde tekâmül ettikleri ortam ile tekâmül durumları birbirleri ne çok benzemektedir.

Gelecek yazımız bu kanunları açıklayıcı mahiyette olacaktır.

- Ruhsal evrimi, obsesyonu, bedensel ve yüksek benliğimizi, vicdan ve nefis mukabesi gibi, maddesel bedeni aşkın me-selelerimizi duyabilmek; süphesiz ki, her-şeyden önce, çok kuvvetli bir sezgi işidir. Buna ait bilgilerimizse, bu sezgilerimizi doğrularlar... ●

KENDİMİZLE KARŞI KARŞIYA

Hasan Ali YÜCEL'den.

Derleyen : Mehmet SANCAR

«Kendimizi bildik bileli şahıslarımızı adlarımızla değil, «Ben, ben!» diyerek anarız. İsmiyle çağırıklarımız, daima bizden başka olanlardır. Bu «Ben, ben!» deyiş, bizde benliğimizin bir bütün olduğu hissini yaratır. O kadar ki, seneler içinde ne derin değişmelere uğradığımızı pekâlâ fark ettiğimiz halde, kendimizi hiç değişmiyormuş gibi gelir ve içimizde parçalanmayan, her an kendimize eşit olan bir «benlik» bulunduğunu zannederiz.

Halbuki, düşünme yoluyla var olduğunu anlayan, diğer hayvanlardan ayrılma vasfı olan insan bu sıfatını kullanıp düşünürken «İçinde» ikiye bölünür: Söyleyen «ben», dinleyen «ben». Dikkat edilecek olursa her düşünce ânımızda, içimizde birisi konuşur ve gene içimizde konuşanı dinleyen başka birisi vardır. Onun için, düşünmeyi, bir iç konuşmadır, diye tarif edenler, yanılmamışlardır.

Durmadan dışından konuşanların, çok kere düşünmeye vakit bulamamış olmaları, bu iç konuşma melekesinden mahrum oluşları sebebiyledir. Deliler ve aptalların kendi kendileriyle konuşmalarına gülmemeli. Onlar ancak böyle düşünebilirler ve düşünmeden, başkalarıyla konuşanlardan aşağı sayılmamalıdır.

Benliğimiz, düşünürken böyle ikiye ayrıldığı gibi, karar verirken de hemen aynı bölünmeye uğrar. Kaba bir benzetişle, ruhumuzun alt tabakalarında doymak isteyen

iştahlarımız, har' dileklerimiz iten temayüllerimiz ve türü hayvan içgüdülerimizden teşekkül eden «tortu benliğimiz» vardır. Üstte ise idealleri, iyiye götüren istekleri, saf duyguları barındıran «yüksek benliğimiz» bulunur.

Meselâ, sorumlu bir anda doğruya söylemekle birçok menfaatleri kaybedeceğimizi düşünürken «tortu benliğimiz» hemen yalan söylemeye izin verir, hattâ bizi zorlar. Fakat öbür yandan «yüksek benliğimiz» kudretine göre türlü şiddette tepkiler yapar: «Olmaz, bu yaptığın doğru değil. Bir adı fayda için böyle alçaklık yapılmaz» der. İşte bu yüksek benlik, her zaman kelimesini ağızımızda çiğnediğimiz «vicdan» dır.

Çok kereler, zavallı, hem dediğini bize yaptırılmaz, hem de üstelik göğsümüze indirdiğimiz yumruklarla acı duya duya dayak yer. Pişmanlık, nedamet, işte onun duyduğu acının ismidir. Tıraş olurken, aynaya baktığımız kadar içimize bakabilirsek!...

Rahmetli Ahmet Haşim, «Monşer, ben aynaya bakamıyorum; suratıma tahammülüm yok!...» derdi. Bu itirafı, kendi ruh ve vicdanımız için tekrar etmek kendi elimizdedir. Çünkü bu denemeyi kendimiz de yapabiliriz. Pascal, insanın, kendi kendisinden nasıl kaçtığını, kendi aşağılığını hissetmekten nasıl korktuğunu, kendini unutmak

için nasıl oyunlar, eğlenceler, türlü vesileler icat ettiğini yana yakıla anlatır. Ona göre cesur insan, kendisiyle savaşı kabul edebilendir. Hem yaralamanın, hem yaralanmanın acısına dayanabilmek kolay mı? Mistiklerin «nefs» ile mücadele dedikleri de budur. Savaşların en gücü!..

Yunus Emre, içimizdeki bu ikiliği çok iyi anlamıştı. Onu birliğe götürmenin yolunu ve birlikte hakikati buluşu, bütün sadeliği ve derinliği ile şöyle anlatır:

Ben dert ile ah ederdim,
Derdim bana derman imiş;
İster idim hasret ile,
Dost yanımda pinhan imiş!.. (1)
Kande deyu fikrederdim, (2)
Göğe bakıp şükrederdim;
Dost, benim gönlüm evinde,
Tenim içinde can imiş!..
Sanurdum kendim ayrıym,
Dost gayrıdır, ben gayrıym;
Beni bu hayâle salan,
Bu sıfat-ı hayvan imiş!..
İnsan, sıfatı; kendi, Hak;
İnsandürür Hak, doğru bak...
Bu insanın suretine,
Cümle âlem hayran imiş!..
Tevhid imiş cümle âlem,
Tevhidi bilenler âdem;
Bu tevhibi inkâr eden,
Öz canma düşman imiş!.. (3)
İnsan olan buldu Hak'ı,
Meclis onun, öldür sâki;
Heman bu biçâre Yunus,
Aşk ile bil, İyan imiş!.. (4)

Öz canına, kendi iç varlığını düşman etmemek için, bu iç parçaları birbirine tam

- (1) Pinhan : Saklı,
- (2) Kande : Nerede,
- (3) Tevhid : Birleştirme, Bir olarak görme,
- (4) İyan : Ayan, açık, belli.

uygulamaktan başka çare yok. Bence ruhun bundan daha özlü bir tarifi yapılamaz. Dışımızdaki âlem kadar geniş ve kalabalık bir iç dünyamızı olduğuna hatırlarsak, dışta yaptığımız savaşlardan hiç de hafif olmayan bir ruh mücadelesine mecbur olduğumuzu kolay anlarız. Bu mücadele yapılmaksızın ruh bağımsızlığına kavuşulamaz. Şahsiyet, ancak bu bitmeyen, yaşadıkça devamı mukadder mücadele yenilenmekle kabildir.

Bundaki güçlük, neticeleriyle kendini gösterir. Kendi manevî varlığımızla istiklâlî kazandıktan sonra etrafla münasebetlerimizde onlardan ayrılan noktaların, birleştiğimiz cihetlerden daha çok olduğunu görürüz. Eski derviş usulünde ve geleneğinde kalabalıktan uzaklaşarak ve kendi dar muhitine kapanarak bu ayrılık güçlüklerinden kurtulma yolu tutulurdu. Bugünkü topluluk hayatında bu inziva imkânı çok azalmıştır.

Böyle olduğuna göre Sokrates'in şu sözünü hatırdaki tutmalı: «Kendimle mutabık olmaktan ise, bütün cihanla karşı karşıya kalmayı tercih ederim». Güç, fakat doğru. Bu düsturu gerçekleştirenler, birer kahramandır; onu söyleyen gibi... Kendisiyle karşı karşıya gelip de vicdaniyle ayrılıkta olanlar ise, yalancı, mürai, korkak ve bayagıdırlar.»

Bu yazının, bilgiye dayanmıyorsa bile, çok kuvvetli bir sezgiye dayandığı bir gerçektir.

Maddesel bedenimizin asıl yöneticisi olan ruhsal varlığımızın, derin bir iç görüşle sezgilenişinin temelinde de bilgi vardır elbet...

Bir sipiritüalist, esasen «BEN» derken, maddesel bedenini kastediyorsa hâlâ, o insan henüz sipiritüalist bir görüşe sahip olmamış demektir bu!... Sezginin asıl varlığımıza yöneltebildiği bizi, ruhsal bilgilerimiz henüz yöneltemiyorsa, bilgilerimizin idrakine eremediğimize hükmetmeliyiz...

Temeldeki bilgi budur. Sezgilerimiz

(Lüfen sayfayı çeviriniz)

dahi bu temelden neşet eder. Büyük, köklü, yüksek ruhsal yapımız, temeldeki sağlam bilgilere dayanarak evrimini bütünleyebilir...

Bu yazıda da bu sağlam bilgiyi sezebilmekteyiz...

Deyimlerimizde dahi çok yakın bir benzerlik vardır!...

Tortu benlik, gerçekten de bencillik arzularımızın birikimi halindeki **BEDENSEL BENLİĞİMİZ**'dir...

Yüksek benlik, vicdan plânıyla irtibat-tan ÖZ'e kadar uzanan, asıl ruhsal yapı-mızın adıdır; kendisidir...

Delilerle aptalların kendi kendileriyle konuşmaları, hem kendi ve hem de aynı bedende barındıkları diğer ruhsal varlık veya varlıkla bir arada bulunuşlarındandır: Bir bedenden, sürekli veyahut da kesikli olarak yararlanan birden fazla bedensiz varlıkların yararlanmaları demek olan obsesyon bile, sezgiyle ne güzel yakalanmış-

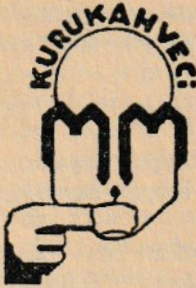
tır!... Beden, obsesyonunda, bir tezahür aracı görevini, birden fazla varlık için yapmaktadır...

O insan ki, maddesel bedenine öylesine sahip, öylesine hâkimdir... Ki, o insan, ay-naya baktığında, madde bedeninde tezahür eden «TEK BEN» halindeki «ASIL KEN-DİNİ» görecektir...

Koca Yunus'un şiirindeki tevhit, evri-min, insanoğlunu yücelttiği ve birleştirdiği «BİRİ» anlatmaktadır. Bedensel ben, ev-rimi sonucunda **YÜKSEK BENDE** kaybol-muş; kendini bilmiş, kendini bulmuş olma-kta-dır...

Kendisiyle çatışan insan, dışa karşı daima güçsüzdür. Çünkü yüksek benine, bedensel beninin bencillikleriyle set çekip, kendisine yardım imkânlarını vermemiş bulunmaktadırlar...

Bedensel benini, yüksek beninin emir-lerine —tezahürüne— âmâde kılabilen in-san, şüphesiz ki, en başarılı, en mutlu insandır!...

Tastis tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVE'Yİ SATAR.

SATIŞ YERLERİ :

- EMINÖNÜ TAHMİS,
- BEYOĞLU BALIKPAZARI ve
- KADIKÖY ÇARŞISI

«Training Autogène»:

Bilimsel Bir

Gevşeme Metodu

Christophe Chelten'den

Ergün ARIKDAL

Üzeri deri kaplı koltukta oturuyorum, gövdem hafifçe öne eğik, kollarım bacaklarımın üzerinde, bacaklarım iki yana normal şekilde açık. Başım arkaya yatmış ve gözlerim kapalı.

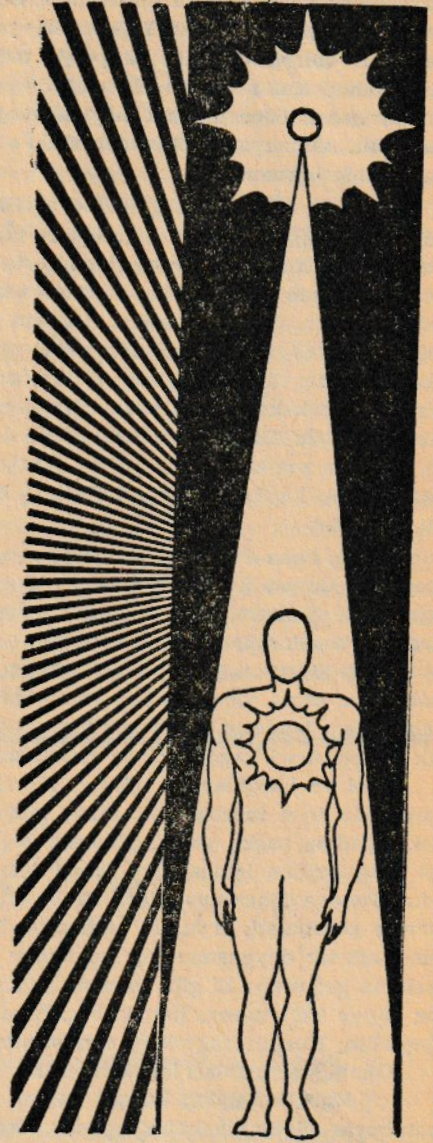
Bu halde iken, bana cümleler sıralayan son derece sakin ve tok bir ses duyuyorum. Bu cümleler birer emir. Zihnen bunları tekrarlamam gerek. İsteyerek, gönül rızasıyla emirlere uymalıyım. Ses bana: «Zihnim sakindir» diyor. Sessizlik ve odanın sıcaklığı içinden uçup gelen cümle ağır çekilen bir filmdeki tenis topunun hareketi gibi bana çarpıyor. «Zihnim sakin.» Sessiz ve sözsüz tekrar ediyorum bunu. Kelimeleri, heceleri ayıra ayıra tekrar ediyorum.

Cümle, bir dizi yavaşlamış dalga halinde çoğalıyor. Bu dalgalar alınımın arkasında karanlık bir gölge gibi biçimlendiğim, şuur sahâmı dolduruyor. «Zihnim sakin.»

Odanın öte yanından bana emirler gönderen adam bir hekimdi. Emir değildi bunlar, ders idiler. Bana «training autogène» ni (Treyning otojen) öğretiyordu.

«Arabacı uykusu» denen biçimde oturuyordum. Dinlenme, uyku, gevşeme, rahatlatma, kendini salıverme durumu. Söz konusu olan durum buydu. Training Autogène Metodu, J. H. Shultz tarafından bulunmuştur, bilimsel bir metoddur. Schultz'a göre bu metod, fizyolojik ve akli egzersizlerle organizmada beliren umumî bir irtibatlılığı tümevarımla bulmağa izin verir.

Berlinli Prof. Schultz, 1911 yılında Freud'le kargılaştı. Oscar Vogt'un ipnoz

hakkında yaptığı çalışmaların etkisi altında kaldı. 1929'da kendi teorisini kurdu, burada kendikendine ipnoz (autohypnos) söz konusuydu. «Kendi bedensel yaşantısına konsantre olan hasta, dünyevi ben'inin hassas ve heyecanlı tabakalarına nüfuz eder ve kendini derunleşen bir konsantrasyona doğru zorlamadan çekip götürür.» Bu metod basit bir metod değildir. Mistik (Lütfen sayfayı çeviriniz)

bir yanı da yoktur. Yoga da değildir, ama hepsiyle akrabalığı vardır. Psikanaliz, psikodrama, oniroterapi gibi bir psikişik tedavi türüdür. Hatta sosyal sigortalar tarafından bedeli ödenen basit bir psikolojik tedavidir. Almanya'da 12 binden fazla süje bu metodu öğrenmiştir.

«Zihnim sakin... sağ kolum ağırlaşmış...», gözlerim kapalı; hareketsiz vaziyette duran kolumda bir ağırlık hissetmeye çalışıyorum. Bu ağırlığı ilk seansta hafifçe duydum. Günde üç def'a, hekimin isteğine uyararak, küçük defterime elde ettiğim sonuçları dikkatle not ettim. Bu sonuçlar yorgunluk keyf ve düzensizliğe göre eşit olmuyordu. Bir hafta sonra, ikinci derse geldiğim zaman, hemen hemen «kurşundan bir kol» kaydını düştüm defterime. Bunu şutladım.

Hekim bana dış dünyaya karşı koyabilecek bir duvar, kendi kendime hakimiyet vaad etti. Klakson, telefon, radyo, süratli araçlar, trafik tıkanıklığı, ertesi gün okunacak 25-30 sayfalık bir yazı, kaybolan anahtarlık, hasta çocuk, akşam yemeğindeki misafirler: bunların hepsi sükunet, rahatlık ve bir nev'i konfor içinde olacaklar.

«Kol ve bacaklarım ağır.» Merakla gövdemin içini inceliyorum. Önce, gözlerimi kapadım, başka yerde, düzensiz düşünce dalgalarımın içindeydim. Şimdi içerdeyim, Tersine dönen duygularımın dikkati içeriye yönelmişti. Hekimin bildirmesi üzerine, ağırlık duygusunu sağ kolumdan sol koluma geçirdim; 15 gün egzersiz yaparak bu duyguyu aktarmasını her iki bacağıma da geçirdim. Kurşun askerlerle oynuyorum.

Günlüğüme şunları kaydediyorum:

«Şiddetli bir uyku, havada salınıp duran beyaz büyük bir örtü duygusu ve kendi üzerime katlanıyorum.» gene yazıyorum: «uyuşukluk ile ağırlık kelimelerini karıştırıyorum.» Hekim, aldığım notları dikkatle okuyor ve aşağıdaki çalışmayı veriyor: «Sağ kolum sıcağıdır.»

Beş hafta zarfında düzenli olarak geliştigimi anladım ve yeni emirler aldım. Bu emirler solunum ve dolaşım fonksiyonlarıyla ilgiliydi. Anahtar cümleler, «teshir edici» ifadelerle emrediliyordu.

Altı haftalık ders ve egzersiz sonunda aşağı yukarı metodu kavradım; Hekim beni uyardı: tam bir fayda sağlamak için bir sene kadar uygulama yapmak gerekiyordu. Fakat çalışmaya son vermek istiyordum. Edindiğim bana yeterliydi.

Bu bir oyun değil. Fizyolojik olduğu kadar psikişik de olan bu karmaşık sistem (bu taraftan nörovejetatif sistem öte yandan ben şuuru, saldırganlık) hareket halinde bulunmaktadır. İçsel araştırma başdöndürücü meçhullere yaklaşmadan eski korkuları tahrik etmeden, hatta eski hayaletleri uyandırmadan olmaz. Asla eğlence olmayacağından metodun tamamı, özellikle şu cümleler açıkca ortaya konabilir:

«Kan dolaşımı, solunum ve damar sistemlerinin şuuruna varmak.» Çok uyarılmış bir hasta aynı reaksiyonlardan hiç istifade edemez. Herkes kendi mizacına göre etkilenir ve sadece hekim karşı endikasyonlara ve öğrenme ritmine karar verebilir.

Bu metod bu kadar zahmete değer mi? Her derde deva mıdır? Deniz tutmasına, kasmaya, sinirsel bitginliğe, sıkıntıya, kabızlığa, nefes darlığına, en basitinden sinir yorgunluğuna iyi gelir mi, bunları tedavi edebilir mi?

Training Autogéne, zihnin, istirahat halinde bir vücut imajı üzerine konsantrasyonu ile adalı bir gevşeme temin eden derinlemesine bir tam gevşeme (relaxation) metodudur. Metod şu esaslı prensip üzerine kurulmuştur: Tavrımızı, dışsal davranışımızı ayarlayan adalı tonus (sertlik) ayrıca, psikişik hayatımızın, özellikle afektif (heyecan) hallerimizin yansımalarıdır. Psikanaliz, psikologla konuşma sırasında afektif ya da psikişik karışıklıklara doğrudan doğruya girmeye izin vermesine rağmen, bu metod karışıklıklara yüzeysel tezahürleri seviyesinde dolaylı bir şekilde girmeye izin verir. Adalı gevşeklik yoluyla muhtemelen yüksek seviyede bir gevşeme yolu açıyor.

Yol güç, ama insanın en asil fonksiyonlarını hızlandırmaya izin verir. Bu derinlemesine tam gevşeme deki muhtemelen endikasyonları açıklar: uykusuzluktan da

bete, mide ülserinden genel yorgunluğa kadar. En mütevazı halde ayakları ısıtmaktan tutun yedi yaşında ezberlenmiş bir şiirin ayrıntılarını hatırlamaya kadar kullanılabilir. Training Autogéne metodu keşifin edebî anlamıyla bir adabî muâşeret vasıtasıdır.

Ama bu metod şehir hayatının tedrici saldırısına boyun eyenlerin, fiziksel bozuklukları psikolojik nedenlere sahip olanların, hem fiziki hem zihni işleyişlerini daha iyi hale getirmek isteyenlerin emrine verilebilir.

Fransız kayak takımı Olimpiyatta başarılar sağlamadan önce, derinlemesine tam gevşeme metodunu düzenli olarak uyguluyorlardı. Her mizaç bu işe bakış'a müsait de değildir. Bazılarına pek uygundur, bunu öğrenmek onlar için bir maceradır. Adeta bir hayal - bilim evreni keşfetmek gibidir. Yıldızlararası uzayda değil insan vücudunun içinde geçer macera: «eller ve ayaklar yavaş yavaş ısınır, azâ duygusunu tedricen siliş süpüren sonsuz bir sıcaklık yayılır. Bir tek his, bir tek ısı, bir tek

karanlıktan başka bir şey duymadım. Yavaş yavaş kendimi kafamın içinde buldum, bütün vücudum taş kesilmiş bir sükûnete gömülmüydü. Havada dalgalanmaya başladım. kristal bir disk olmuştum sanki...»

Hekime göre, böyle bir metod kaynaşması patalojik bir sapma arz ediyor, ama buna dalmakta ki fayda daha çoktur. Parmağımız yanmadan ateşe nasıl dokunuruz!

Yogi çalışmasını kıl bir keçe üzerinde yapar ve çoğu zaman eyilimine göre gün-nük tütüsüsü, mistik haller ve training autogéne ile işe son verir. Autogéne çalışma ne mistik bir çalışmadır, ne de dinî, bu yolda çalışanların bilgileri artar, gözlerinin önüne büyük, yepyeni bir manzara açılır.

Schultz bunu kabul ederek: «psikoteropide imkânların yığılıp biriktiği nokta insan varlığının hayati ve ruhi verimlilik meselesini çözümlenmeyi kolaylaştırabilmek ve süjeye bunu tam bir fonksiyonel âhenk içinde «kendi kendini gerçekleştirme» olduğunu gösterebilmektir,» der. (Réalites - 278. Sayı).

Kendi Kendine

TELKİN VE İPNOZ

Herkesin her zaman kolaylıkla uygulayabileceği bu teknik sayesinde hayatın zorluklarına daha kolay göğüs gerebilirsiniz. Güçlü, yetenekli, sakın ve cesur olmak için Kendi kendine telkin yapmak kâfidir. Ayrıca bu telkini kendinizi ipnotize ederek yaparsanız tesiri bir misli artar.

P.K. 1157 — İstanbul'dan ÖDEMELİ İsteyiniz.

Fiati 750 Kuruştur.

BOŞLUK

«Düşünce Tiyatrosu» nun bulucusu, oyun yazarı Afif Yesari, geçtiğimiz aylarda (Şubat 12 - 26) Beyoğlu Şehir Galerisinde, «Boşluk 73» adını verdiği bir sergi açtı. Memleketimizde ilk defa, Türkçeden başka üç ayrı dilde; (İtalyanca, Fransızca, İngilizce) açılan serginin bir diğer önemli yönü de, metafizik, hatta, metap sişik bir yönü olmasıydı...

Sanatçının, «Şiir» deyimini kullanmadığı ve yazı türünü belirlemediği bu yapıtlar, birer «Mesaj» olarak da nitelendirilebilir...

Yazılarda, bir çeşit «Astral», ya da başka boyutlara veya «boyutötesine» uzanan ruhsal yolculukların izlenimlerine, uzaysal, soyut, simgesel imajlarla yer yer rastlanmaktadır.

Sanatçının, ilk olarak dergimizde yayımlanacak yapıtlarını okuyucularımıza sırasıyla iletacağız... Aşağıda, serginin «Boşluk» bölümünde yer alan kısa yazıları sunuyoruz...

ilkpeşin
oyuncak silâhlar yasaklanmalı

bi çocuğu bi kediyle oynarken görsem
öldüm kopuyor boğacak diye

bazan da güz akşamları ışıltılı yeşil bi boşlukta
piyano sesi gibi bi görüntüdür dünya

ve hep iri iri gemilere binip
uzaklara gitmeyi düşünürdü
rıhtımda öldü

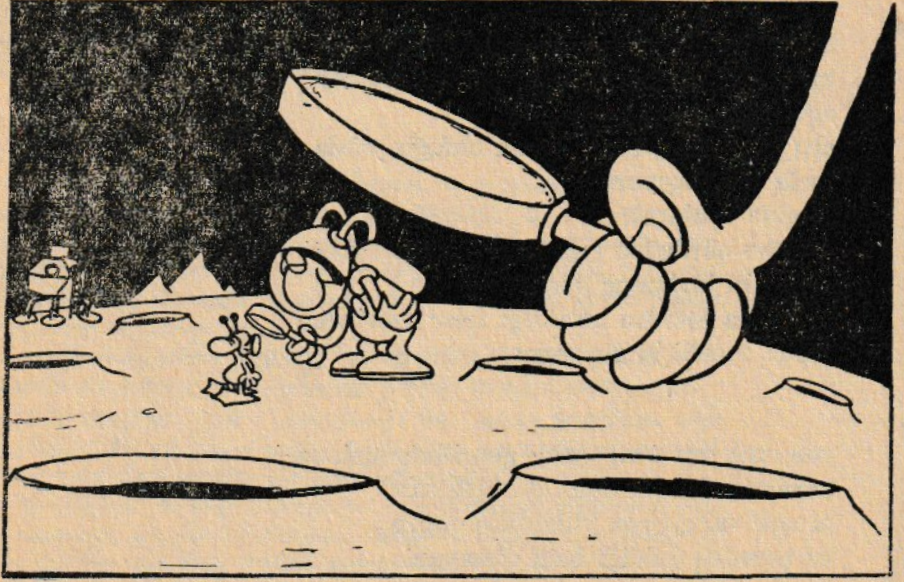
göz alabildiğine ulaşılmaz bi açılmavilikte
beyaza yakın ulaşılmaz
bi açılmavilikte uzayıp gidiyordu herşey
kuru kar toz halinde savruluyordu ıssız
açılmaviliğe doğru sessiz
altı köpek koşulu bi kızak olduğu yerde
hızla uzaklaşıyordu
gitgide ufalarak
kızağın sürücüsü çıplak kadınla beraber
sonra bi kırlangıç sürüsü geçti
sonra da kızağın bıraktığı izler üzerinden
ikinci mevki bi tramvay

yanyana duvarlar vardı genellikle açık sarı
beyaza yaklaşık daha da açık sarı
bi ışık vuruyordu yukardan doğru
ve nereden geldiği belli olmayan
donuk bi mavi çevreliyordu
buna yakın bi sınırsızlığı
dilimin yeterince anlatmağa çalıştığım
buna benzer bi şey

sonra da koyu bi sessizlik

kapkaranlık içinde
soluksuz kapkara biçimler
kapkara kaskatı kıpırtısız söyleşir
dururlar akşam vakitleri bi garip sessizlikte
limonküfü kokulu odalarda başbaşa verip fısıldaşarak
üst katta bi pencereden deniz görünürdü
acaba gerçek miydi bütün bunlar

nasıl da geçip gitti hepsi,
nasıl da yok oldu

Hayat Her Yerde Vardır

Daniel CARRIC'den

E. ARIKDAL

* Le Point, 25 Aralık 1972 *

(Geçen sayıdan devam)

UZAYLI DİŞİ

Bununla beraber, örneklerin ardı arası kesilmiyor. Özellikle fransada. Uçan daireleri görenlerin sayısı bir milyonun üstündedir. Üstelik onları sürenleri de görmüşlerdir. Ama, şimdiye kadar, sadece bir Brezilyalı, dişli bir uzaylının gözdesi olabildi. (Villa-Boaşlı genç bir köylü tarlada çalışırken, hem de gece yarısından sonra, bir uçan dairenin indiğini görmüş, dışarı çıkan küçük adamlar tarafından içeri sürüklenmiştir. Karşı koymaları boşuna olmuş. Bunlar kendisini soyduktan sonra, küçük bir kadına devrettiler; o da soyunarak pek güçlük çekmeden dünyalı delikanlıyla se-

vişti. Bundan sonra kendisini dışarı bıraktılar. Uçan daire sonra havalandı. Delikanlı kadının çenesini biraz sivri ve koltuk altı tüylerini kırmızımsı renginden dolayı rahatsız edici bulmasına rağmen, vücudu ve cazibesi pek mükemmeldi. Kadın da ondan çok hoşlanmış, hatta tecrübeyi idare eden erkek uzaylılar tarafından, bu hissinden dolayı kınanmıştı: Çevirenin notu)

AMA ANLAMİYORLAR

Carl-Gustav Jung, 1965 çıkan eserinde, uçan dairelerden söz ederek: «fikrimi açıkça ifade etmekten dolayı uğrayacağım riski tamamiyle müdrükim» bu konuda. Ulaştığı sonuç apaçık: «İnsanlar birşeyleri

gerçek olarak görüyorlar ama ne olduğunu anlamıyorlar.»

Psikolog olarak olayı tahlil de etti: «Uçan daireler» neden harpten sonra birdenbire göründüler? Oysa Orta Çağ'da da bunlar vardı. Çünkü, diye cevaplıyor, bu durum gezegenimizdeki gayet geniş bir değişimin prelüdü (Öncüsü), ruhlardaki derin teşevvüş halinin karşısıdır. Böyle oluş uçan dairelerin mevcut olmadığını belirtmez, lâkin şu anda insanların onları görmeğe müsait bulunmadığını gösterir.

(Gezegenimizin tekâmül düzeyi gereğince gelişmediğinden.)

Uçan dairelerle buna karşı olanlar arasındaki tartışma hırsı açık ve seçik olan olayları bulandırmaktadır. Deliller değil hakaretler teati ediliyor.

NAPOLYON DA...

Bu, besbelli ki, tartışmaları geliştirmiyor. Şayet, bizimkinden daha mütakâmil uygarlıkların Galaksimizde mevcut olduğunu, olabileceğini kabul edersek, makul olmak ve «kendine aşık olmanın» sınırlarını bilmek gerekir: onların şimdiki bilgilerini, teknolojilerini önceden tahayyül edemeyiz. Napolyon da atom gücünü, ordinatörleri ve uçağı tasavvur edemezdi. Örneğin, biz de ışık hızının bir sınır olduğundan emin olabilir miyiz?

Çekim dalgaları hakkında ilk ciddi deneyler, Apollo 17 ile, Ay yüzeyinde son günlerde başlamıştı. Bakalım bizim için ne sürprizler çıkacak?

DEVLER VE GÖKSEL ARABALAR

Asya, Amerika ve Avrupa dinlerinin çoğunda devlere ve semadan inip gelen arabalara atıflar vardır. Hususiyile Hind'in kutsal kitaplarında, son harbin hava savaşlarına çok benzeyen kavgaların tasvirleri vardır. Meksika, Çin ve Anadolu'da Apollo astronotlarının giydiği gibi, başlık ve eldiven giymiş kimselerin fresk ve resimleri bulunmaktadır.

On veya elli bin seneden beri, «uçan dairelerle» semadan inen devlerin gerçek

olduğu sonucunu çıkarabilir miyiz? Yahut da aynı enlem ve gök altında bulunan bütün insanlar yorulmadan aynı fikir ve mit'leri mi geliştiriyorlar? Galaksi uygarlıklarına sorulacak sorulardan biri de budur; hangi Tanrılara tapıyorlar? Hangi mit ya da tasarımı yaşıyorlar? Rüyaları neden ibarettir?

UZAY BİYOLOJİSİ

Bilimcilerin sordukları soru basittir: Exobioloji (uzay biyolojisi) profesörü olan René Buvet, «gerçekten meskûn gezegenler varsa, hakikaten çok ileri uygarlıklar mevcutsa neden şu veya bu şekilde tezahür etmiyorlar» diye kendi kendine soruyor. Viyanadaki astronotik kongrede, Sebastian Von Hoerner bir cevap koydu ortaya : Uygarlıklar, sınırlı bir varlığa maliktir. Teknolojide ilerledikçe, dayanıksız hale geliyor. Herşey mekanizmasından şüphe ettiğimiz bir dizi kriz vasıtasıyla oluyor. Kendi kendini yıkmak ihtiyacı ile nüfuz patlamaları vardır. Dünya'da bunları yaşayıp durmaktayız. Nüfuz sorunu öyle vahim durumdadır ki tahayyüllü çok zordur. Büyük kudretler tarafından silâhlanmaya ayrılan paralar çok önemli miktardadır.

Ne olursa olsun, eğer bu ilk engelleri aşabilirsek, biyolojik yozlaşma tarafından kollanmaktayız. Tıbbi gelişmeler doğal ayıklanmayı bir kenara itiyor ve jen'lerin kötü şekilde terkiblenmesi gibi bir tehlikeyi arttırıyorlar. Hayatı sürdürmek için, bütün maddesel gelişmeyi azaltmak, sonra yasaklamak maksadıyla, mukades olarak

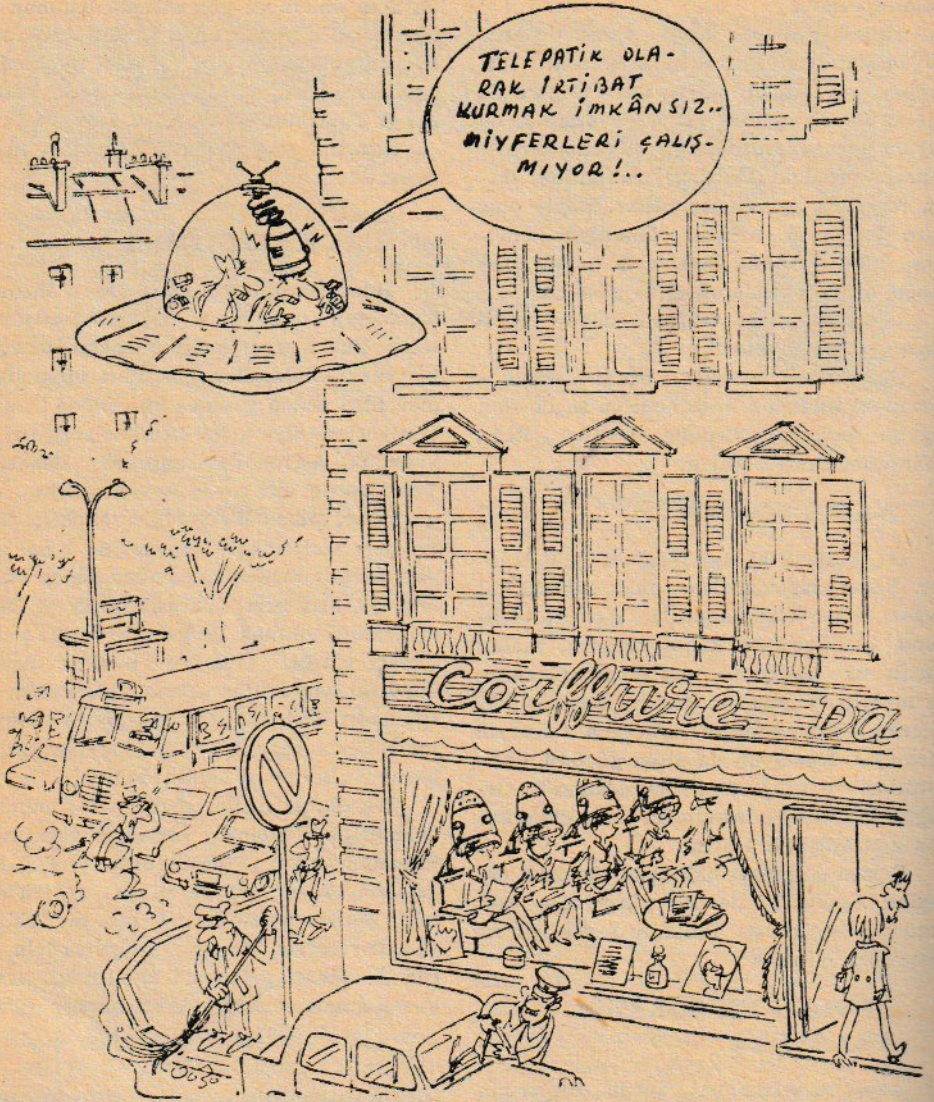
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

13. CİLT

ÇIKTI

P.K. 1157 ÖDEMELİ İSTEYİNİZ

Fiati : 40 TL.

kontrol altına alınmış bir durgunluğa sebep olan krizlerin krizine vasıl olmak lâzımdır.

Ve bu nedenle, diyor sonunda Hoerner, diğer uygarlıklarla görüşme hürmetle selâmlanacak bir şans olacaktır. Çünkü, düşünüldüğü üzere, eğer radyo ile meydana gelecekse, maddesel değil. safi entellektüel yayılma için kendimizi doğal eyilimlerimize bırakmalıyız. Kültür ve ruhumuza ken-

di parlaklığını yeniden kazandıracak olan budur. Maddesel gelişmeden daha fazla önemli olana bağlanmakla buna son vereceğiz.

Hülâsa, uzay bizi kendimize getiriyor. İnsan, besbelli ki, islâh olmaz bir durumda: öyleki dünya-dışı varlıkları tahayyül ederken elde edecekleri çıkarları düşünüyor. Hiç kimse şu sorunu sormuyor henüz : ONLARIN BİZE İHTİYAÇLARI VAR MI?

(Geçen sayıdan devam)

BİYOLOJİ

Belki de biyoloji, tabii bilimler içerisinde en büyük ilerlemeleri kaydeden ve önumüzdeki 10 yıl içerisinde hızlı bir inkişaf vaad edenidir. Bu başarılar tabii bilim düşüncelerinin (fizik, kibernetik, kimya) kullanılmasının eseridir. İrsiyet mekanizması gibi mekanizmalar, fiziğin kavramları sayesinde titiz bir analize müsait çıkmışlardır. Bunlar bilimin önumüzdeki on sene içerisinde hakim olabileceği karışıklık derecesine sahiptirler. Fiziğin bu başarısı eski devirlerin basit maddecilik kavra-

gözü önumededir. Fakat diğer yandan unutulmamalıdır ki, insan, vücudundaki bağlantıların, atom fiziği veya moleküller genetik örneğinde, sağlam bir şekilde kavranmasına, bugün tasavvur dahilinde olan tabii bilimler açısından, hiç bir şekilde müsaade etmeyecek bir sistemdir. İyimser bir fikirle, yetmiş üç yılları fiziğin tamamlanmasını ve biyolojik strüktürlerin açığa çıkarılmasını getirebilirler. İnsanı, tabii bilim yönünden analiz ettikleri müddetçe gözlemleyeceklerdir. Burada yol çok daha uzundur.

Tıpta bilimin iki yönlülüğüne katkıda bulunmaktadır. İnkişaf eden ülkelerin zor

1973 Senelerinde Bilimin Rolü Ne Olacak

Yazar : Carl Friedrich WEIZÄCKER
Çeviren : Ulsar AKBAY

mini, eğer fizik soyut bir strüktür bilimi olarak anlaşılırsa, ihtiva etmemektir.

O halde, eğer bilimlerin plânlanmasından bahs edilirse, ben biyolojiye büyük önecelik tanıırım. Meselâ yeni tanım ürünlerinin inkişafı ile, antibiyotiklerle ve birçok başka başarısıyla biyoloji neye muktedir olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, bilimin iki taraflılığı kanuna anorganik bilimden daha az tabii değıldir bu dal. Biyologlar bugün, bir nesil öncesi fizikçilerine nispetle, bilgilerinin sonuçlarının sürprizleriyle karşılaşmayıp, bilâkis zamanında düşünüp, toplumun şuurunu kontrol için uyarma imkânına sahiptirler.

TIP, PSİKOLOJİ, ANTROPOLOJİ

Tıpta insan, ağırlık merkezi tabii bilimlerde olan bir dalın konusudur. Teknikleştirilmiş tıbbın başarıları her insanın

modernleşme çabasında, onun, nüfus patlaması sonucu, başarısı inkâr edilemez. Bütün dünyada, aile plânlanmasının gerçekleştirilmesi gelecek on sene için tehnik kabul etmez bir taleptir. Bu ise bir doktor hizmetini şart koşmaktadır; o halde tıbbi gayretlerin yeni bir alanda devamıdır bu.

Ama bilimin iki yönlülüğü tıpta yeni bir çehre göstermektedir. Yeni anlayışlarla insanı bilimin konusu yaptığımız takdirde, aldatici basitleştirmelerin ve kısmi başarıların sonucu, daima artan problemli tesirler ortaya çıkmaktadır. Tıpta, tabii bilimlerin illiyet prensibinin yanı sıra, hastayı bir insan olarak anlama zorunluluğu vardır. Bu anlama, sebeplerin metodik açıdan incelenmesinin mümkün görüldüğü, fakat olayların karışıklığından dolayı işe yaramadığı durumlarda, gerçeğe uygun anahtarlar vermektedir. Zira bu anlayış (Lütfen sayfayı çeviriniz)

direkt olarak, biyolojik bağların tümüne, organizmanın çok sayıdaki ayarlama kontrol organlarının manasına yönelmektedir. Bununla birlikte psikosomatik düşüncenin 973 yıllarının tıbbında, hence oynaması gerektiği rolü, oynayabileceğinden şüpheliyim. İliyet prensibinin haklı büyüleyiciliğinin bir süre daha haksız olarak yeni idrâk yollarını kapıyacağı gerçektir.

Bu, bizi bilimler arasında en çok kavga konusu olan bir dala götürmektedir: Psikoloji. Çok çeşitli yollardan ordular bu savaş meydanına yürümektedirler. Dinleyici kitlesini ardında tutan ve objektif değeri olanlar, suur altının tecrübeleriyle, hayvan davranışının incelenmesi ve düşünmenin kibernetik makinalarla taklidi ile ilerlemektedirler. Burada, ilk keşafı tarafından dahiyane bir şekilde izlenmiş, fakat aynı zamanda onları ve takipçilerini dogmatik genelleştirmelere saptıran bir tecrübe sahası, temeldir. Hayat şekillerinin sıçarcasına değişmesi sonucu, büyük kitlerde, bu şekilleri taşıyan gelemiş günlük düşüncenin, insan resminin değişmesinden dolayı bilimsel psikolojiden gelen kavramlar asitlendirilmesi, kaçınılmaz ve hattâ aydın çevrelerde, yarım psikoloji eğitiminden doğan tehlikelere rağmen, istikamet tayininde yardımcı olan bir sonuçtur. Bu sorunun çekirdeği şüphesiz ki, ana problemi insanlık adına formüle edilen zamanımızın, «insan nedir?» sorusu karşısındaki aczidir. Bilim diliyle, bugün tamamlanmış hiç bir antropolojik terkimimiz yoktur. Muhtemelen bu boşluk bilimin objektifleştirme metodunun sonucudur. Yeni zaman anlayışıyla müspet bilim, bilim adamlarının müstereken cevaplandırabileceği soruları sormağa ve bunun dışındaki soruları katı olarak geri çevirmeğe yönelmektedir. (Ve çoğu zamanda tamamen unutmaya). John Locke ampirik araştırmanın prensipini şöyle ifade etmektedir: «Ben ölçü kurşunumla okyanusların derinliğini değil, benim limanımın girişini, emniyetle girip çıkabilmek için, ölçmek istiyorum.» Bilim adamlarının fikirlerinin çakışmasının nedeni, umumiyetle bu çakışma içerisinde olan incelemelerden dışarı kaç-

maktadır.

Objektifleştirerek düşünmek bir insan başarısıdır, bu yegâne başarı değildir, buna rağmen vaz geçilmez, fakat en önemli olmayan bir başarıdır. İnsan başarılarının sebebini ve nihayet objektifleştirerek düşünmenin nedenini, bu düşünce karşısında saydamlaşacağı münakaşa götürür. Yetmiş yıllarında bunun suuru yayılabilsediydi, bu devre mesut olmayan, fakat verimli bir zaman olurdu.

Çok önemli bir antropolojik idrâk, ampirik araştırmanın genişliği ile sertleştirilmiştir. Bunu bir felsefi nükte ile ifade edelim. **İnsan, tabiatı tarihe sahip olan bir mahlûktur.** Her ne kadar bitkisel ve hayvansal cinslerde tabiat tarihinde var olmuş iseler de, birey davranışında nesillerden beri sabit kalmış irsi mirasla tespit edilmişlerdir. İnsan biyolojik olarak gelenek sahibi olmaya yöneltilmiştir. Diğer yandan bu gelenek'in muhtevası insanın biyolojik tabiatı ile tespit edilmemiştir. İnsan biyolojik olarak lisan öğrenmeye yöneltilmiştir. Ama hangi lisanı öğreneceği kimden öğreneceğine bağlıdır. Bu sebepten gelenek ile inkişaf arasındaki kavga, eğer dogmatik olarak katılaştırılsa, «sağ ayakla mı, sol ayakla mı yürüyelim?» kavgasına benzer. Oysa hamle ve karşı hamle yürümenin kendisidir. Bütün inkişaf lar gelenek esası üzerinde ilerleme; gelenekler ise geçmişin muhafaza edilmiş inkişaf larıdır. Yol tek anlamlı olarak çizilmemiştir; onda her küçük adımda deneme ve hata vardır ve uyanıklık umumiyetle felâketlerin öne düşmüş gölgesinin neticesidir.

Bilimsel açıdan, bu bizi insanların hâledeki birlikte yaşama şekli ve bunun tarihi kökleri bilimine götürmektedir.

CEMİYET BİLİMLERİ

Halkın gözünde bu bilimler büyük kudrettirler, fakat bilim adamları nezdinde henüz ün kazanmamışlardır.

Bunlardan en eskisi, kavramları Yunan Devlet ve Cemiyet teorisinden gelen ve orada sarıh anamlarla ifade edilmiş olan **politik bilim**dir. Bu bilime hence 973 yıllarında açık bir ödev verilmiştir. Dev-

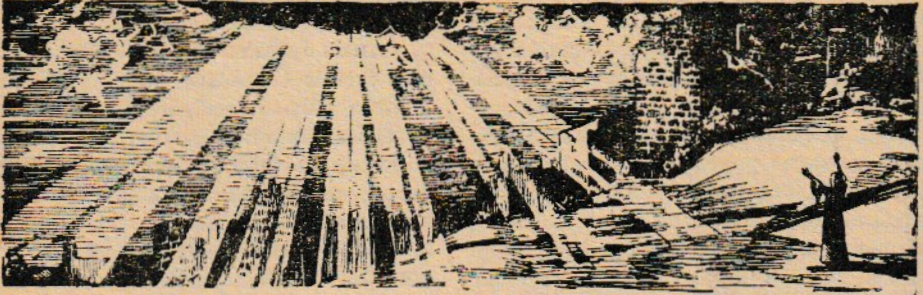
letin iç durumunun araştırılması ve dış politik münasebetlerin yanısıra, politik yönden emniyete alınmış dünya sulhünün imkânları ve bunun büyük bir teorik profesinin araştırılması. Bu gayenin politik geçerliliği üzerinde hiç bir münakaşa yapılamaz ve diğer politik düzenler bu gayeden çıkarak değerlendirilebilir. Bu hayati soruda düzenleyici nokta-i nazarı değişmez kanunların zamana bağlı olmıyan hükümlerinde, yanlış izâh edilmiş bir geçmişte veya hâl'in tecrübelerinde değil, geleceğin idrâk edilmiş gereklerinde bulmağa mecbur olmamız, tarihi durumumuzun karakteristik bir özelliğidir.

Adalet, antik menesli, bugün olduğu kadar eskiden de son derece önemli pratik değere halz bir bilimdir. Bununla beraber onun önemi, liberal devletleri yaratan 19. asırda, halk şuurunda bugüne nispetle daha az şüphe uyandırıcıydı. Hayatın komplike ve değiştirilebilirliği, medeni adaleti, silüetleri silen ve istenilen şekilde oynanma şüphesini uyandıran bir fonksiyonelleştirmeye götürtüyor. Halkın sevgilisi, ceza hukuku, antropolojinin çözülemediği sorularının ızdırabını çekiyor. Halkımızın bu emniyetsizliğe karşı reaksiyonu, bariz bir reform rızasızlığı idi. Bu inşallah 973 yıllarına geçişte devam etmez. İsyan eden gençlik hukukun şekilselliğine yeniden prensip itibarıyla hücum ediyor ve onun yerine maddi adalet talep ediyor. Tarihte olduğu gibi bununla, kendilerini şekilsel hukukun duvarlarıyla koruyan yöneticilerin hantala moral eylemsizliğini ortaya koyuyorlar. Fakat diğer yandan hukukun şekilsel büyük moral değerini, zayıf kişilerin ve kavgası yapılan şeyin yalnız ilgilerin egoizminden değil, aynı zamanda inançların fanatikliğinden korunmasını da yanlış anlıyorlar. Onlar üzerlerine sorumluluk almaya kadar bu dersi öğrenmelidirler; aksi takdirde gelecek zaman, barbarlığa ve zih-

niyet sonucu doğacak olan harplere doğru kaymayı önleyemeyecektir.

Ana büyüklükleri ölçülebilir ihtiyaçlar olan iktisat bilimleri, matematikleşmeğe kolayca müsaade ediyorlar ve devresel krizlerin sakınılmasında, ölçülü konjektür politikasında tabii bilimlerini hatırlatan zaferler kutluyorlar. Bununla birlikte, tabii bilimcilerin gözü ile bakınca, konu ümitsiz derecede girift görünüyor, Hakkatende onun içerisinde büyük bir parçalamaya gücüne sahip prensip soruları var. Klâsik milli ekonominin, kişilerin menfaatlerini takib etmenin otomatik olarak toplu çıkarlara fayda sağladığı hususundaki dahiyane düşüncesi (ki bu Hegel için, onun «Fikrin kurnazlığı» modelini, âmme'nin, kişi olarak bütünün iyiliğine uygun düşünen filozof Kral'a ihtiyacı olmadığını ispatına, aynı zamanda Darwin'in ayıklanma teorisinin modeline vasıta olmuştur.) Bugün harp sonrası kapitalist dünyasının en parlak zamanlarından daha tenkidci bir gözle incelediğimiz şartlara bağlı çıkmıştır. Küçük müteşebbisler altyapı düşünce ve plânlamasının üstünlüğünden doğan temerküz sonucu sahnedeki çekilmiştir. Dünya ölçüsündeki yoğunlaşma, inkişaf eden memleketlerle endüstri memleketleri arasında büyümeğe devam eden iktisadi mesafedir. Bu olayların marksizm yönünden analizi yeniden ciddiye alınmaya başlanmıştır; aynı zamanda resmi doktrini marksizm olan ülkeler liberalleşme mücadelesi vermektedirler. İşletmelerde karara iştirak arzusu, bizim eyaletlerimizde, insanın teokratik yönetilen dünyaya yabancılaşmasına sendika ve işverenlerin ip çekmesinde karşı çıkmak ümidi gerçekleşsin gerçekleşmesin, bir realitedir. Her halde kendi kendini ayarlıyan otomatizmalara olan itimat geri gitmektedir. İktisat bu sebeplerden dolayı, pratiğinin eskisinden daha fazla bilimsel bir analize ihtiyaç gösterdiği alanlardır.

Ruh ve Madde'ye Abone Olunuz.

ATLANTİS SORUNU

Yazan : E. H. GENESLAY Çeviren : SUHA NİZAMOĞLU

2 Ekim 1959 da, güneş tutulmasını gözlemek için, Kanarya adalarına yaptığı bir seyahat, bu satırların yazarına, Atlantis sorunu hakkında yararlı olabilecek bazı verileri toplamak ve dönüşünde onları değerlendirmek fırsatını verdi.

Atlantis, Eflatundan bu yana, defalarca konu edilmiştir: Atlantis hakkındaki kütüphane çeşitli değerlerde iki binden fazla kitabı kapsar. Bazıları ciddi ve derin araştırmalar olduğu gibi diğer bazıları ise fanteziden öteye değildirlir. Konu hakkında yeterli bir fikir sahibi olmak için bu eserlerin değerlerinden bir kaçını okumak yeterlidir: Payot yayınevi tarihsel dizisinin iki cildi konuyu açık olarak ortaya koyma niteliğindedir: «L'Atlantide» adlı eserinde A. Bessmerty bu bilmeceye ait hipotezleri ortaya koymaktadır ki bu eserde Caen üniversitesi profesörlerinden Dr. F. Gidon'un ön sözü ve özel bölümü yer almaktadır. Ayrıca Albay A. Brachne'in «L'énigme de l'Atlantide» (Atlantis Muamması) adlı eseri bilimsel büyük bir dökümandır.

Hemen ekliyelim ki Atlantis sorununun bize getirecekleri, yalnız ve yalnız bundan on bin yıl önce, Okyanusun dibine battığı düşünülen bir kıt'anın ve bir medeniyetin gerçekten var olup olmadığı değildir. Şayet vardı cevabı verilebilirse ozaman insanlık tarihini yeni baştan gözden geçir-

mek gerekir. yani, şimdiye kadar, tarihçilerin ve tarih öncesi yazarlarının bize öğrettikleri tarihsel devirler, sırasıyla medeniyetler yeniden gözden geçirilmek ve ciddi bir şekilde kökenlerine inilmek durumunda kalırlar. Özellikle, ilmin daima bilmemeyi tercih ettiği, insanın ruhsal kökeni hakkında söylenen gizli kavramlara inmek gereği ortaya çıkar.

EFSANE VE TARİH

Bu konu ile ilgili döküman, hipotez ve yazılar nelerdir? En başta, Eflâtunun «Timée ve Kritias» adlı M.Ö. IV. yüzyılda yazdığı kitabındaki bölüm gelir. Eflâtun, eserinin iki bölümünde öğrencisi ve akrabası «Kritias» ile Sokratın konuşmalarını ve öğrencisinin büyük dedesi Solon ile bir Mısırlı rahip arasında geçen konuşmayı nakleder. Söz konusu rahip konuşmanın olduğu zamandan dokuz bin sene evvelki bir harpten konu etmektedir. «Bu harp Yunanlıların atalarıyla, Atlantis isimli, çok büyük ve Cebelitarık boğazından ötede bulunan bir adamın sakinleri arasında geçmiştir. Atlantis medenleşmişti ve büyük ve şahane bir imparatorluktu. Bu harbi Yunanlılar kazanmışlar, fakat ondan sonraki günlerde bir günde ve korkunç bir gecede Atlantis sulara dalmış ve tamamen kaybolmuştu.»

Kritias başlıklı ikinci bölümde Atlantis hakkında ayrıntılar verilmiştir. Bu ayrıntılar idarecilerinin ilâhî kökenli sülaleleri, bölgenin sonsuz zenginliği, Atlantisin efsanevi madeni orikalk, fildişi, sarayların ve sakinlerinin altın gümüş süslemeleri, kırallarının adetleri, felâket ve onu takibeden düşüş, Tanrı Zeus'un acıması ve kaybolmaları hakkındadır.

Bu yazı tarihsel olmaktan ziyade efsanevidir. Fakat efsane ve tarihin kesin sınırları belli değildir.

Diğer tarih öncesi yazarlar da Atlantisten bahsederler: Sicilyalı Diodore Atlantis ve Amazon harbinden, Strabon (M.Ö. I. Asır) depremlerin efsanevi Atlantis üzerindeki etkilerinden, Elien (M.S. III. asır) Atlantis kırallarının başlarında, kuvvet sembolü olarak deniz koçu (fok veya mors balığı) arması taşıdıklarından, Herodot da Atlantislerden konu ederler. Eski kaynaklar bu kadardır

YENİ KAYNAKLAR

Gerçektende bu kaynaklar arasında çok yenileri de vardır. Truva şehrinin yerini bulan ünlü antropolog Schliemann (1822 - 1890), ölümünden sonra, Atlantis hakkında garip bir rapor bırakmıştır. Bu raporda Schliemann, bu günkü medeniyetimizin beşiğinin Atlantis olduğunu öne sürmektedir. 1873 de Truva harabelerinde üzerinde finike yazısı ile «Atlantis kralı Chronos (Kronos) tan» ibaresi bulunan bir vazo bulmuştur. Louvre müzesinde, Orta Amerikadan gelme eşyalar koleksiyonunda, Truva harabelerinden bulunduğu parçalara özdeş parçalar bulunduğunu ortaya koymuş; Saint-Petersbourg müzesinde, üzerinde bir firavunun Atlantisi bulmak için batıya araştırmacı gönderdiği yazılı bir papirüsü görmüştür.

Mısırlı tarihçi Manéthon'un bir el yazması Atlantisli bilgilerin hükümranlığı konusunda 13900 sene gibi bir zaman öne sürmektedir. Aynı tarihçi Yunanlılardan kalma ve Ulycène de aslanlı kapının yanında bulunan bir taş yazıttan da konu etmekte ve Mısırlıların atası kabul edilen

Misoz'un Mısır tanrısı Thót'nun oğlu olduğunu, bu tanrının da bir Atlantis rahibinin oğlu olup, Atlantis kralı Cronos'un kızı ile nişanlandığını ve kaçmaya mecbur olup, Mısıra geldiğini ve ilk Sais tapınağını inşa ettiğini yazmaktadır.

Diğer taraftan Mısırlıların bazı tedavi yöntemleriyle Meksika'da yaşamış Azteklerin tedavi yöntem ve araçları arasında çok önemli bağlar ve benzerlikler olduğu ortaya konmuştur.

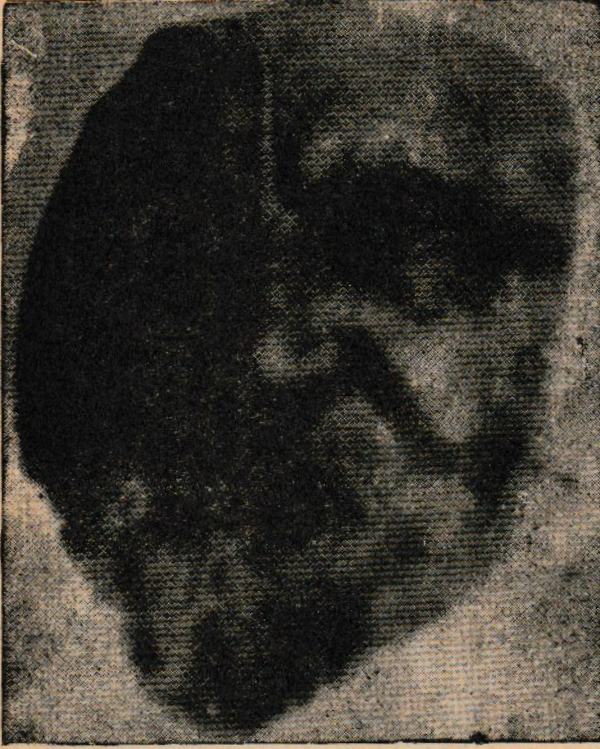
Schliemann'a göre bu bilimcelere getirilebilecek tek çözüm, efsanelere uygun olarak, Atlantis adlı bir kıt'anın varlığını ve söz konusu kıt'anın batmasından evvel Mısır ve Orta Amerikaya bazı göçlerin olduğunu, kabul etmektir.

Ünlü Fransız jeoloğu Pierre Termier (1859 - 1930) Doğal Bilimler Akademisinde verdiği bir konferansta Atlantis okyanusunun bu günkü dilini tasvir etmekte ve biri Amerika sahillerine, diğeri ise Avrupa ve Afrika sahillerine paralel iki çöküntü sahasının varlığını ortaya koymaktadır. Orta zonun yüksek olduğunu, yüzeyde Azor ve Kanarya adaları gibi uçlar verdiğini, ve Fransanın sekiz misli büyüklüğünde olan Eargas denizini taşıdığını, yosunlarla kaplı yüzeyine her sene çoğalmak için yılan balıklarının geldiğini söylemektedir. Bu yükselmiş okyanus dilinin, volkanik nedenlerden, dünya yüzeyinin denegsiz bir bölgesi olduğunu göstermektedir. Bu bilgide bizi çökmüş kıt'a hakkında, bazı düşüncelere yöneltmektedir.

EFLATUN'UN HİKAYESİNİN GERÇEK YÖNLERİ :

1898 de Brest (FRANSA) ten Amerika bir yeraltı kablosu döşenyordu. Kablo koptu serbest kalan uç çengellerle yakalanmak istenyordu. Derinlik 3100 m civarında idi. Günlerce çengel, Azor adalarının kuzeyinde, dağlık, tepelik, vadilik bir bölge karakterini taşıyan deniz dibini taradı. Kablonun ucuna takılmadan önce, çengel, çamur arasından, bir bütünün parçası biçiminde, çıplak bir taş getirdi.

(Devamı gelecek sayıda)

W. T. Stead'ın Ektoplazmik Çehresi

Biribirlerinden 200 mil uzaklıkta bulunan iki gurup, aynı anda yaptıkları çalışmadan hemen hemen birbirlerinin aynı sonuçlar aldılar. Bu olay ruhsal tarihe bir sayfa daha ilâve etmiştir. Sözkonusu tecrübeler kontrol edilmiş şartlar altında yapılmıştır.

Medyom John Meyer'in daha önceleri de fotoğraf plağını etkileme gücü vardı. Guruplardan birisinde John Meyer bulunuyordu. Daha önceki celselerde de etkilemeye çalıştığı fotoğraf plakları kendisinin dokunmasından önce developé edilmişti. Bu halka açık

gösteriyi düzenlemiş olan gurup, sonucun nasıl olacağını merakla, kendilerinden başka bir gurubu 200 mil kadar uzağa göndererek tecrübe yapmaya karar vermişlerdi. Guruplardan birinde (Londra'da kalan gurupta) J. Meyer de vardı.

Gurubun üyelerinden birisi de otomatik yazı medyomu idi. Bu medyom, W. Stead'dan aldığı mesaja göre, celselerin yukarıda anlatıldığı şekilde yapılması gerekiyordu. Ve aynı bedensiz varlık sonucun memnuniyet verici olacağını da bildiriyordu. Bu celseye ölmüş gazeteci W. T. Stead'ın kız

SPAT TELE

kardeşi Estelle Stead'da katılmaya karar vermişti.

Celsenin yapılacağı binanın yakınındaki bir fotoğrafçıdan film plakaları alındı ve kutusu ile birlikte mühürlendi. Fotoğraf plakları ayrıca bir kutu içine de konmuştu. Ve celsede hazır bulunanlar tarafından imzalandı.

J. Meyer her zamanki gibi trans haline girdikten sonra hazır bulunanlar medyomdan fotoğraf plaklarına (haç, «L» harfi, bazı çiçekler v.s.) gibi şekilleri çıkartmasını bildirdiler. Bunların hemen hemen hepsi plaklara çıktıktan başka bir de ölmüş meşhur gazetecilerden W. T. Stead'ın görüntüsü de çıkmıştı. Plaklardan birinde bir gelinin, gelinliği ile birlikte resmi çıkmıştı. Celse o şekilde kararlaştırılmıştı ki, diğer gurupta aynı dakikalarda hazır bulunacak celseye başlayacak ve celse bitiminde sonuçları en seri vasıta ile bildireceklerdi. Karşı guruptakiler de yeni bir kutu fotoğraf plağı ayrılmışlardı ve bunların hepsi şahitlerin huzurunda mühürlendi. Yapılan celse sonunda her iki gurubun fotoğraf plakları üzerinde teşekkül eden görüntüler hayret edilecek tarzda birbirine benzemekteydi. (Psychic News 1 Temmuz 1972)

OMDA ZYON

Ocak 1973'de çıkan yeni bir kitapta anlatıldığına göre Adolf Hitler transta iken geri varlıklarla irtibata geçebiliyordu. Wintson Churchill'de Nazilerin güçlenmesindeki etkenlerden birinin onların kara büyü ile ilişkide bulunmaları olduğunu biliyordu. Devil, yukarıda sözkonusu olan «The Spear» isimli kitabında bu konuyla ilgili malûmatı toplamış bulunmaktadır. Üyeleri arasında klervoyan (duru-görü) hassasını geliştiren bir cemiyetin üyesi olan Walter Johannes Stein, Hitler'in menfi sahalara doğru normalin üzerinde bir potansiyele sahib olduğunu biliyordu. Onlar bir yıl süresinde gayri muntazam aralıklarla toplanarak kara ve ak büyü üzerinde tartışmalar yapıyorlardı. Hitler yüksek transta girdiği zaman, yüksek menfi güçleri haiz varlıklarla irtibat kuruyordu. Bunları Stein ve arkadaşları klervoyan olarak izleyebiliyorlardı.

Ravenscroft, «The Spear» isimli kitabında anlattığına göre, Stein aynı zamanda Hitler ile ilgili müşahedelerini İngiliz hükümetine de bildiriyordu. Onların inançlarına göre Hitler, Eckhart ve Haushofer beşer üstü güçlere sahip insanlardı. Bunu Hitler bir ara sezin-

lediği zaman Stein Belçikaya kaçmıştı. Bu Stein gurubunun dağıtılması işi de Nazi programının önde gelen amaçları arasında yer alıyordu.

Daha sonraları Londra, Kensington'da Stein'e gizli bir dairede görev verilmişti. Ayrıca Doktor olarak da bir kaç cadde ileride çalışıyordu.

Yine Ravenscroft'un yukarıda adı geçen kitabında belirttiğine göre, Stein ve arkadaşları, Almanların son yenilgilerine kadar Churchill'in danışmanları arasında bulunuyorlardı. Churchill bunu ve Stein'in durumunu mümkün olduğu kadar gizli tutmayı uygun görmüştür.

«The Spear» isimli kitapta açıklandığına göre Hitler'in amacı sonunda dünya üzerinde Satanik bir idare kurmaktı. Bu idare ile bir tek esas ırk genetik yolla geliştirilecek geri kalan insanlar köle olarak yaşatılacaktı. (Psychic News 6 Ocak 1973)

KEDİNİN DÖNÜŞÜ

Oğlumuz Jess'in küçükliğinden beri büyüttüğü bir kedisi vardı. Jess ona Bronson ismini takmıştı ve iki ayrılmaz arkadaşlardı. Jess'in okulda bulunduğu saatlarda Bronson bazen kendi kendine, bazen de köpek ile oynardı. Minn. Nevis'de evin etrafında iki çocuk gibi birbirini kovalarlardı, oynarlardı. Bronson, Jess'in okuldan eve döndüğüne bir iki dakika kalınca, pencerenin kenarına çıkarak onu taa uzaklardan beklerdi.

1971 Mayısında birgün Bronson, bir araba altında kalarak öldü. Bu olaydan sonra Jess'de ateşlendi ve günlerce yataktan çıkamadı. Ne yaptysak, ateşini düşüremedik. Jess'in yataкта bulunduğu sürece, Jim ve ben evin içinde zaman zaman acaip duman toplulukları görüyorduk. Onlara karşın dikkatlice baktığımızda bu duman kümelerinin bir kedi şekli meydana getirecek tarzda kümelendiklerini defalarca seyretmiştik. Oğlumuzun hastalığının dördüncü günü bu dumanlardan ölen kedi-miz Bronson'un tam bir şekli teşekkül etti. Bir dakika sonra da kayboldu.

Aynı akşam, Jess yatağından kalkarak yanımıza geldi ve «Az önce Bronson'u rüyamda gördüm.» dedi ve devam etti. «Yanıma geldi ve benimle uyudu ve bana kendini üzme Jess, iyileşeceksin. Ben hâlâ buradayım...» dedi. (FATE'den)

Ruh dostlarımızdan

Rehberler: Mevlâna - Mustafa MOLLA

Medyom : Macit ARAY
Karşıyaka, 12 Ocak 1963

Geliyorum, Ama Bensiz...

Rehber Ruh : Mevlâna Celâlettin : Sonsuzluk bir göz olmuş bakıyordu. Rüzgârı onun ağaçları... Alındaki çizgiler zamandı, Mukadder konuşuyordu onun lisanından... Bakıyordu ve konuşuyordu, ellerinde hazân vardı. Başında fırtına ve çepçevre yanaklarından aşağıya sarkan mevcelelerin üstünde, bir ruhun istimdâd nâraları yuvarlanıyordu... Belliydi ki O, yaşayan kâinatın kendisidir ve sen ona (ahsen-i takvim) dememiş miydin?... O zamandı ki, bütün mukadderi istilâ ediyordu. Konuşuyordu, fakat susarak. Elllerinde hazânın titreyişleri, dudaklarında acıyan bir çizginin bükülüğü... Gözlerinden dökülen istimdâd, bana İsâ'yı hatırlattı. Oh, nasıl seviyordu O... Zerresinden kâinat doluluğuna kadar, bütün varlık üstünde ürperen alevden bir perde idi ki, Ona yaklaşmaktan korkuyordum. Diyordu, öyle değil mi?... Evet diye cevap veriyordum. Fakat ne dediğimiz belli değildi... Bir gül, rengi-kokusu ve şekli ile üç dil üzerine konuşuyor... Güneş ruhumuzu taşıyan bir isimsiz kanatlanışı başka bir ufka çağırırken, elbette mutlu bir varlık vardı. Fakat fecir bakışlı güller bile O'nun susması kadar güzel değildi... Anlamanın duymaya, duymanın telâşa döndüğü bir zaman, gözlerim toprağa eğilmişti. Başımın üstündeki kaskatı duman, bir görünmez fiskenin darbesiyle sanki bir ânda yok oluvermişti... O bana bir ışık verdi. Ellerimle tuttum, gözlerimle görüyordum. Bu insanın dedi, son vâsil olacağı kazanç, al... Sende bir siyahı var ki O, fazladan bir yük, at dedi, bundan böyle alış verişin hepsi aynı olsun... Bir daha gözlerine bakabilmişim, kollarımı açıp boynuna atıldım. O'ndaki kokuyu asla zaman taşımıyacaktır...

Bana hudutsuz bir bahar getirdin ey

Şems!... Bana düşünen kâinatı gösterdin, acıyan, seven, bakışlarıyla bütün ebediyet şefkat yapan SEVGİ'yi öğrettin... Bir yol açtın ki, cihetsizliklere gidiyordum... O meydana düştüm düşeli, ey benim fırtınam ve ey çağırışlarına doyamadığım ses olmuş kudret!... Bütün siyahları attım ve elle tutulur beyazları da!... Bir mevsimin eşiklerindedim ki, sessizliğinin duâsına dalmışım. Yaman bir benliğin açtığı fecirden ötede seni görüyorum... Beni çerâğ yapan sevgilim, duman duman varlıkları tütsüleyen benliğimin zifiri, senin bakışlarıyla darmadağın oldu. Bana hudutsuzluklar ülkesinin saltanatını verdin... Raksım sonsuzluklara sığmıyor, vecdimle sana koşuyor, seni duyuyorum... Yine biliyorum ki ben, dâima açık kalmış bir kucağım... Cehennem ol gel, Melek ol gel, Cennet ol gel. Benlik ölüp gittikten sonra Senin için hâl mi kaldı!... Öyle bir hasretim ki, bütün varlığım ile bütün ebediyetimle bu intizârların telâş darbelerini bir ân için dahi susturamazsın... Neyin vârolduğunu öğrettin bana... Bana görünmez kapılar açtın ey benim batmayan güneşim. Sen bir başka âlemi bizden ayıran kapımın ışıktan tokmağı!... Senin sesinle bilinmez saadetler ikliminin ufuklarını çınlattım. Geliyorum, ama bensiz...

(İNSANLARDA SEVİYE FARKI VE LÜZUMU)

Mustafa Molla : Evet, nesiller birbirlerini yadırgar, kınarlar. Düşünemiyor, duyamıyor ve gerçeğe varamıyorlar diye... Kendinden başka istikamete yönelmiş ayrı kimseleri, hemen her nesli beğenmezlikle anlatmaya çalışırlar... İnsan, tıpkı suya benzer. Gençlikte hayatın sarp mesâfelerinden atlamaya mecbur olduğu içindir ki, çok

gürültülü, çok hareketli ve âdeta kayalık-
lardan uçurumlara atlayan köpük köpük
şelâleler gibidir... Elbette bu tek renkli su-
yun, atlayan şahlanan suyun bağrındaki
sonsuzluk karar kılamaz... Ki O, kendisi
ile meşgüldür... Bir vâdinin az çok huzur
verecek ve âdeta bir beşikteymiş gibi, sa-
lıntılar içinde onu bir meyil istikametinde
sürükleyecek bir yatağa vâsil olunca, yine
hareketinin hızlı veya yavaş başlangıcına
benzememelde heraber, devamını yaşata-
rak akar... Bu cereyanın sür'at örgülerin-
de bir fecri yahut uçar bir bulutu pek gör-
mek mümkün olmasa da, zaman zaman
göllenip tekrar yola çıkan bu akan çilenin
yer yer bağrında, sonsuzluktan akisler
bulmak mümkündür... Bir zaman sonra,
bir hudutsuz yatağa vâsil olur ki, O artık
bağırarak yerine genişlemektir, koşmak ye-
rine uzamaktır, tek renklilik yerine derin-
lik ve hudutsuzluk aynasıdır ve denizdir...

Birinci görüşünüzle çocukluk ve genç-
lik eşliğinde sizsiniz. Orta yaşlılığınızda bir
irmağa benzersiniz ve artık senelerin ölçü
olmaması şartıyla, bu sınırdan ötede bir
deniz olarak, hayatın sonsuzluk uzayısına
kollarınızı atıp denizleşirsiniz... Ama insan
vardır ki mukadderi boşluğa ve ışığa te-
mas etmekten ibâret bir ufka, köpük ür-
perişleriyle ve hayatın zerre zerre dağılan
hevesleriyle kanatlıp bir çöl ortasında
kaybolur... İnsan vardır, ikinci merhaleye
geçerek yatağını açmış bir ırmak ise de,
yer altındaki zindanlara akıp gider... Ne
mutlu ona ki, çağhyanlıktan ırmaklığa, ır-
maklıktan deniz olmaya ulaşabilmiştir...
Ama çölde yiten de, toprağa batan da, ya-
tağında koşan da, zaman farkı ile, yine bu
sonsuzluğun büyüüne dalan vüs'atın bağ-
rında bir mevce olmaya namzettir... Şimdi
dönüp birbirinize bakınız ve unutmayınız

ki asıl bir, fakat görünüş değişik... Ama
son merhaledeki, ilk merhaledeki bünye-
ce aynı... Biri sükûnet bulunca ırmak, di-
ğeri vüs'at kazanınca deniz, öteki bulut
olup yağınca; aynı hareketlere başlangıç
teşkil edebildiklerine göre mesele kalma-
mıştır... O halde birbirinizi yederek, sür'at
yollarına kavuşturmanız ile dir ki, bu bü-
yük inkilâpların hengâmesinde adımlarınızı
doğruya, bütüne kavuşturabilirsiniz...

(Kendiliğinden arzulayan bir ruh var-
lığı size mesaj veriyor) : Yollarını elimle
döşedim, nice göz yaşları bu düşemeye harç
oldu. Seni bekliyorum ki, bu sessizliğin; in-
sanı, en dikkatli bir şefkat kucagında sal-
hyan nağmeleriyle sonsuzlaştırmaktadır.
Tanınmamış mevsimlerin buhurdanlarıyla
ruha doğan bir şafak, etrafımda çepçevre
ve sanki benim için... Gel ey insan, ki yal-
nızım, gel... Bu küçük bir iniltinin burada
nasıl bir infilâk olduğunu duyacaksınız. En
ömürsüz bir hevesin burada nasıl, şahlanan
dalgalarıyla, bir ummân vüs'ati aldığını gö-
receksin... Gel, sana bir sofraya döşedim, nice
duâların armağanları ve bilmediğin bahçe-
lerin meyveleriyle dolu ve süslü... Karşılık
lı konusup düşünelim, bütün bunları sen
görüüp sen anlayacaksınız...

Sen neye lâyık değilsin ki, kapımda
bu tepinmeler, senden cevap beklemekte-
dir... İnsanın azemetini, kendi benliğinde
Tanrı'yı hissettiği ândan itibaren ölçüsüz-
lüğe doğru kaçan azametini nasıl taşıya-
bildiğini düşünmez misin?... Sen, anlata-
madığım iklimlerin yolcusu!... Görüyorsun
ki her yerde beklenmekte, her yerde aran-
makta ve her yerde, aczın çağırıldığı bir
kudret olmaktadır... Öyleyse, elin kolun
boş gelmemelisin... Çünkü sen, istemekten
öteye geçmiş, istenilere sofraya hazırlaya-
cak biri olmalısın...

Metapsişik Terimler Sözlüğü

Başlı başına bir bilgi kaynağı olarak kendisinden yararlanabileceğiniz
bu sözlüğü ödemeli olarak P.K. 1157'den isteyiniz.

Baskısı sınırlıdır.

Fiyatı 10 TL. dir.

Ölüm Korkusundan Kurtuluş (*)

Yazan : Türk Filozofu İbni SİNA

Çeviren : M. Hazmi TURA

Çevirinin içindeki Osmanlıca ve Arapça kelimeler güntümüz diline çevrilmiş, gereken yerde parantez içinde aynen muhafaza edilmiştir.

Rahim ve Rahman olan Allah adıyla, İnsana ulaşan korkuların en büyüğü ölüm korkusudur. Umumi olduğu halde bile yine bu korku bütün korkuların en şiddetlisi ve en tesirlisi bulunduğundan bu korkunun neden ileri geldiğini ve kimlere arız olduğunu söylemek bana vacip olmuştur.

Ölüm korkusu şu kimselere musallat (arız) olur :

1. Ölümün hakikatte ne olduğunu bilmeyene;

2. Ruhunun (nefsinin) nereye intikal edeceğini kestiremeyene;

3. Bedeni çözümlü bileşimi bozulunca öz benliğini (zat'ı) de çözümlü ruhunun yok ve tamamıyla hiç olup —kendisi mevcut olsun veya olmasın— kendisinden sonra âlemin bâki kalacağını zanneden kimseye... ki ruhun bakasını ve ahiret âleminin keyfiyetini bilmeyenlerin zannı budur.

4. Ölümden önce çok kerre ölümün gelişine sebep olan hastabkların eleminden başka ölüm için ayrıca bir elem (ıstırap) mevcut olduğuna zannedene;

5. Öldükten sonra nereye gideceğini ve nereye ayak basacağını bilmeyip şaşırana (mütehayyir olana);

7. Arkada bırakacağı mal ve miras üzerine teessüf edene (acıyana).

İşte sayılan bu şeylerin hepsi, hakikatleri olmayan bir takım boş (batıl) zaurlardan ibarettir.

A — Ölümün ne olduğunu beyan edelim ki hakikatte ölüm, ruhun âletlerini kul-

lanmayı terk etmesinden başka bir şey değildir.

Ruhun âletleri ise organlardan ibarettir. Hepsine birden beden denir. Bunun haricte misall, bir san'atkarın âletlerini kullanmayı terk etmesi gibidir. Ruh maddesel olmayan bir cevherdir, araz (varlığı başkasının varlığına muhtaç olan) değildir. Bozulması da yoktur. Bunun açıklanması bir çok ilimlerle ilgisi olan bir mukaddimeye muhtaçtır. Binaenaleyh: Şu cevher —yani insan ruhu (nefsi)— bedenden ayrıldığı zaman kendisine hâsıl olan bir bekâ (sürüp gitme) ile ebedi bir yaşayışa tâki kahr. Tabiat bulanıklıklardan süzülüp temiz olur. Tam bir mutluluğa kavuşur. Bu cevherin (ruhun) geçici (fani) olmasına, yok olmasına hiç imkân yoktur. Çünkü cevher olduğu için geçici olamaz. Ve öz (zâtı) yok olmaz; yok olan şey ancak severle cisimler arasında her türlü zıtlık ile sabit olan arazlar, hassalar, nisbetler ve izafetlerdir. Cevhere gelince onun hiç bir zıttı yoktur. Halbuki çürüyen, bozulan her şey zıttından bozulur, zıttından çürür.

Sen, şu ruhdan çok değersiz ve aşağı olan bedeni düşünür ve halini araştırırsan, cevher, olması dolayısıyla, onun bile geçici ve yok olmadığını, belki onu meydana getiren parçaların (eczaların) ın başka duru-

(*) Kitabın asıl ismi : Risalefidefigamil mev't'dir. İstanbul, Hamidiye kütüphanesinin 1448 No. 11 mecmuasından tercüme edilmiştir.

ma geçtiğini ve bu sebeple özellik ve araz-
larının azar-azar ortadan kalktığını görür-
sün. Fakat cevherin kendisi kalıcıdır. Ve
hiç bir şekilde yok olmasına imkân yoktur.

Amma hiç bir değişimi ve özünde hiç
bir başkalaşmayı kabul etmeyen ve ancak
kendi olgunluğunu ve kendi suretinin ta-
mamını kabul eden ruhsal cevhere gelince:
onun ve hiç olacağı nasıl vehmedilebilir?

B — Ruhun nereye gideceğini bilme-
diğinden ya da bedeni bozulup bileşimi da-
ğınca ruhun kendi de bozulup, hiç olaca-
ğını zannettiğinden ve ruhunun sürüp git-
mesine (bâkasına) ve dönülecek yerin ni-
teliğini bilmediğinden dolayı ölümden kor-
kan kimseye gelince :

Bu kimse hakikatte, ölümden korkmuş
olmuyor. Belki bu kimse bilinmesi gerekli
olan şeyin cahilidir. Bu takdirde korkulan
şey ölüm değil, bilgisizliktir. Çünkü, bura-
da, korkunun sebebi bilgisizliktir.

İşte bu bilgisizliktir ki Bilge'ler bunun
ortadan kalkması için ilim talebine ve bu
uğurda koşup yorulmaya koyuldular. Bu
uğurda maddesel hazları terkettiler, güç-
lük ve zorlukları ve uykusuz kalmaları ter-
cih ettiler. Ve gördüler ki hakiki rahat ca-
hillikten kurtulmaktadır. Hakiki yorgunluk
ise bilgisizlik yorgunluğudur. Çünkü bilgi-
sizlik (cehil) ruh için onulmaz bir yaradır.
Bu yaradan kurtulmak ruhun kurtuluşu-
dur, devamlı rahatı ve sonsuz bir lezzettir.

Bilge'ler (hikmet sahibi olanlar) ha-
kiki kurtuluşun bilgisizlikten kurtulmak
olduğunu yakinen bilip gönül gözüyle gör-
düler. Ve bilgisizliğin hakikatine hücum
ile onun giderip ferah ve rahata erince ar-
tık dünya işlerinin hepsi onlara kolay oldu.
Toplumun gözlerinde büyütüp peşinde ko-
ştuıkları mal, servet ve hissi hazları ve ken-
dilerini hissi lezzetlere (nefsaniyete) sü-
rükleyen isteklerin hepsini nazarlarında
pek küçük ve pek hakir gördüler. Çünkü
dünya isteklerinin sebat ve devamlılığı az,
batışı ve yok oluşu pek çabuktur. (Dünya
isteklerinin) varlığında elemli düşünceleri
çok, yokluğunda ise gam ve kaderine son
yok. Bunun için Bilgeler dünya isteklerinde
zaruri ve lâzım olacak miktara istisar et-

tiler (yetindiler). Ve zikrettiğim ve etme-
diğim ayıplar kendisinde mevcut olan mai-
şet fazlalığından çekindiler. Ve aza kanat
getirerek, teselli buldular. Zira maişet
(geçim) fazlalığı —kendisindeki ayıplarla
beraber— ardı arkası gelmeyecek kadar
sonsuzdur. Şu bakımdan ki, insan bu mai-
şet fazlalığında, hangi hadde ve hangi gaye-
yeye yetişirse yetişsin, o gaye onu durma-
dan dinlenmeden diğer bir gayeye çeker ki,
işte bu da bir ölümdür. Ne var ki kendisin-
den korkulmayan bir ölümdür. Bu maişet
fazlalığına düşkünlük, sonlu olan bir şeye
düşkünlüktür. Bununla meşgul olmak, boş
şeyle meşgul olmaktır. Bundan dolayı Bil-
geler ölümün iki olduğuna hükmettiler:

İradî ölüm,
Tabii ölüm.

Hayat da ikidir: İradî ve tabii hayat-
lar.

Bilgeler iradî ölümle her nev'î şehvet-
leri öldürmeyi (nefsaniyeti yok etmeyi) ve
şehvetlere düşkünlüğü terk etmeği murad
ederler.

İradî hayat ile insanın dünya hayatın-
da peşinden koştuğu her türlü yeme ve
içmeyi ve her türlü şehvetleri keşfederler.

Tabii hayat ile sonsuz (sermedi) olan
ruhun, gıpta edilecek ebediyette ilimlerden
müstefit olduğu lezzetlerle kâhçılığını ve
bilgisizlikten arılanmasını ve kurtuluşunu
kasederler.

İşte bundan dolayı Bilge Eflâton ken-
disinden bilgelik isteyen bir kimseye şö-
yle demiş: «İraden ile öl, ki tabiatıyla dir-
lesin.» Bununla beraber tabii ölümden kor-
kan kimse olması muhakkak olan ve bek-
lenilen bir şeyden korkmuş olur. Bunun
beyan ve izahı şudur ki, ölüm dediğimiz
şey insanın tam tarafının bakiyesi ve cüzü-
dür. Çünkü insanın tam tarafı, yaşayan, id-
rak eden ve ölidir. Bu tarife göre ölüm
(mevt) insanın tamamı ve kemalî olmuş
olur. Ve ölüm ile insan devresini tamamlar.
İnsanın yaşayan, konuşan ve ölen bir var-
lık olduğunu bilen bir kimse insanın kendi
faslına dönüşeceğini bilir. Zira her terkip
neden mürekkebe ise, çaresiz, yine o mü-
rekkebe istihale eder. Kendi özünün tama-
(Devamı sayfa 36'da)

Dinamik psikoloji ispat etmiştir ki, kötülük, suurun gözü önünden uzaklaştırırsa, sadece yer altına gider. Çocukça utanç ve öfke bir hakikattir, bu, inkâr veya red yoluyla yok edilemez; sadece kilit altına alınmıştır, yani ruh âlemimizin mahzenine içine bir potansiyel dinamit saklanmıştır. Zalimce duyguları hapis yolu ile çileden çıkmış bir hale gelen teamüle zit ve pek de makbul olmayan saiklerimiz yeni yeni kılıklarla meydana çıkmak suretiyle bizi şaşırtır. Bizim için en kötü birer iç düşman kesilir, âsabımıza saldırır, kalb huzurumuzu çember içine alır, hayatta muvafak olamamış insanlara mahsus hisleri bize telkin ederek bizi harap, gönül üzüntüsü ve aşağılık hisleriyle muazzep eder, ve bizi arzumuz hilâfına ifrattan tefrite sevkeder. Tansiyonumuz yükselir, yahut midemizde ülser hâsıl olur (Mayo klinik hekimlerinden Dr. Alvarez mide ülserine «Medeniyetin yara izi» adını vermiştir.) An'anevî dinin tesiri ile içlerindeki her serseri arzuyu kökünden söküp atmağa çalışan bir takım insanın bâzan kendi kendilerine eza eden masochistler veya çekilmez mütaassıp şahsiyetler haline girerler. Bir çok «iyi» denilen kimseler var ki bunlar, eşlerine, çocuklarına veya cemiyete türlü türlü eziyetler çektirmek suretiyle hayatlarındaki muazzam «iç yalan»ının acısını çıkarırlar.

İptidai ilcaları bütün bütün bastırıp boğmak, sadece imkânsız değil, doğrudan doğruya zararlıdır. Çünkü memnuniyet verici hakikat şu merkezdedir: Bizim ihtirashî ilcalarımızdaki tabii enerji cemiyete çok faydalı olabilecek kanallara yönettirebilir. «Sublimation (yüceltme)» adını alan bu ameliye, insan hayatında en esaslı, ruhanileştirici âmidir. En kıymetli içtimaf ve zihni faaliyetlerimizden bir çoğu enerjilerimizde aslında şehvani kaynaklardan alır. Cerrahin hüneri bazan, çocuklukta kesmek arzusunun sublimation'u olarak gösterilebilecek çok güzel bir mısâldir. Ne esas enerjilerimizin mevcudiyetini inkâr ne de bunları dolu dizgin salbirmek insanın vazifesi değildir. Önce utanç duymağa lüzum görmeden, enerjimizin enstenktif kaynaklarını kabul etmeli, sonra da bu enerjili,

Psikanaliz Ve İtiraf

J. L. LIEBMAN

sanat, fen, güzellik, iyilik ve saadet gibi ilâhî denebilecek şekillere sokmağa çalışmalıyız. ...

Din ekseriyetle insanları, melekimsi olmayan tabiatlerini çok dolaşık bir hale sokmağa teşvik etmiştir. Halbuki dinamik psikoloji, insanları, iç hayatlarının rahatsız edici ve nâhoş cihetlerini satha çıkarmağa teşvik eder. Dinamik psikolojinin harikülâde muvaffakiyetlerini meydana koyan yüzlerce klinik ve lâboratuvarın işini inkâr etmek elimizden gelmez. Bunların tecrübe ile faydası sabit olmuş metodu, erkek, kadın, her hangi bir insanı söyletmek, «içlerini dökme»lerine müsaade etmektir; ve bu «iç boşaltma»ları neticesinde, bu insanların ruhunda gömülü olan saatli bombaları ziyansız hale koymaktır.

Düşünce ve fiil arasındaki farkı iyice tâyin etmek, saiklerimizizin asıl tabiatını ve psîşik sistemimizdeki rollerini açıklamak suretiyle psikoterapi, fenalık probleminin halline doğru emniyet verici bir yol açmıştır. Bu cepheden gelen hayret verici müjde şudur: İnsanlar antisosyal saiklerini inkâr etmek veya onları bastırmakla değil, onların mevcudiyetini kabul etmek ve onlarla karşı karşıya gelmek suretiyle yenebilirler.

Bu şiddetli baskı altına alınmış ilcaları sözle ifade etmek haddizatında fiil arzusunun eksildir. Bu belki başlangıçta acayip ve paradoksal görünebilir, fakat tecrübe ile sabit olmuştur ki normal insanlar, yüreklerinde gömülü bulunan arzu ve hırslarını

sözle ifade edince, ahlâka mugayır ve yıkıcı hisleri idare edilir hale geliyor. Korku ve endişeden kurtulmuş bu erkek ve kadınlar hekimin yanından, enerjilerini, sohbet ve yapıcı saadet kanallarına sarfetmeğe hazır serbest insanlar olarak çıkmaktadırlar.

Bedeni rahatsızlıklar da ruhi hastalıklar da bazan mucizevi bir şekilde kayboluyor. Ruh hekimî, meselâ, tansiyon, ülser veya asm (asthma) gibi alelâde bir bedeni hastalığı olan adamı alıyor, yavaş yavaş onu kendi endişelerini, mücadelelerini, öfkelerini ve arzularını anlatmağa teşvik ediyor. Hasta bakıyor ki, bu suretle en antisosyal düşüncelerini, sözlerinden çok fena antisosyal neticeler çıkmasına sebep olmadan anlatabilecek.

Şüphesiz, bu metod, an'anevi din usulüne tamamen aykırıdır. Kötü düşüncelerimizi kanun dışı edecek yerde, bunları mevcut diye kabul etmeğe teşvik olunuyoruz, ve bu suretle benliğimizin şuurulu kısmı ile bunları yüzleştiriyor, silâhlarını ellerinden alıyor, onları yeniyor, hattâ enerjilerini yapıcı kanallara çevirtip faydalı kılıyoruz.

PSİKANALİZ VE İTİRAF

Diyeceksiniz ki, «İtiraf (günah çıkarma) da aynı işi görmez mi? Ve bu suretyle düşüncelerini papaza anlatmak kâfi değil mi?» Şu halde gözümüz önüne konan sual şudur: **Bir insanın günahlarını bir papaza veya din reisine itiraf etmesiyle bir psikanaliste endişe ve dertlerini anlatması arasındaki fark nedir?** Hem şekil hem de mahiyet itibariyle bir çok farklar vardır. Hemen diyelim ki, psikiyatrik tetkiklerden alınmış yeni hakikatleri iyice hazmetmiş münevver din adamları itiraf hâdisesini çok faydalı hale koyabilirler, ve koyuyorlar da... Fakat şu da inkâr edilemez ki dinî itiraf, vicdanın üstünden bir çok yükleri kaldırmakla beraber, ameliye ekseriyetle fazla sathî olur, ve bu ameliye neticesinde, karakteri esasından ve temelli surette değiştirebilecek kuvvet çok nâdir görülür. Dinî itiraf olgunluktan ziyade kefareti hedef tutar; halbuki psikiyatri, günahlara nâdim olmaktan ziyade insanların bu gibi şeylerin üstüne çıkmalarını, artık böyle hareketleri küçüklük sayacak dereceye gel-

melerini ister.

İtiraf, mahiyeti itibariyle deruni suçluluk duygusunu kuvvetlendirmeye yarar. Bir günahkâr, din adamına babasına giden kabahatli bir çocuk gibi, af dilemek ve cezaya çarpılmak üzere gider. Muhtelif derecede günahlar için ne gibi pahalar ödiyeceğini (oruç, sadaka, ibadet v.s.) zaten tecrübe ile öğrenmiştir; böyle her zaman tekrarlanan köhneleşmiş bir itiraf ve ceza ameliyesi neticesinde nasıl bir iç gelişmesi beklenebilir? İtiraf ameliyesi insan hayatının ancak sathına tesir edebilir. Günah çıkaran din lideri de, nâdim olan adamın içyüzünü görmeğe uğraşmaz. Bu itiraf sistemi vasıtasıyla insanın gönlü biraz ferahlayabilirse de ne karakteri değişebilir ne de «günah» ının psikojenik kökleri meydana çıkar.

Bunu bir misâl ile anlatayım. Çok büyük ıztıraba düşmüş bir adam var. Evlidir, yaşı da otuz beş. Günün birinde ıztıraba dayanamıyor, dini öğütçüsüne gidip, derdini anlatıyor. Adamın, evlilik hayatı dışında bir ilişiği var. Bu yüzden karısına ve ailesine verdiği acıyı derinden duymaktadır. Yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Rahip bu adama zınanın hem Allah hem de insan gözünde çok çirkin bir günah olduğunu söylüyor, ve derhal bu rabıtaya bir son vermesini tenbih ediyor. Adam peki diyor, fakat büyük bir iç mücadelesinden sonra yine bunu devam ettiriyor. Rahibinin verdiği öğüt bir işe yaramamış oluyor, çünkü o zat, bu adamı bu işe sevkeden sebepleri aydınlatmağa çalışmamıştır. Sadece bu adama «iradesini» kullanıp öbür kadından «vazgeçmesini» söylemiştir. Bu öğütlerin ne kadar faydasız olduğunu her din lideri bilir.

Buna benzer bir vaziyeti anlatırken, Sigmond Freud, hayatında ilk defa olarak otelde kalan bir cahil köylünün başına gelen hâdiseyi misal olarak gösteriyor. Köylü yatmağa hazırlanırken mum söndürür gibi elektrik ampulünü uflemeğe başlıyor. Üflüyor, üflüyor, nefile... ışık sönmüyor. Tabii elektrik düğmesini çevirmeyi öğrenmeden, o ışığı söndürmesine imkân olamaz.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Zina günahına düşen bir adam için de bu böyledir. Dünyada bulunan bütün irade kuvvetleri onun bu yakışıksız hareketinin sebebini söndüremez. Ona elektrik düğmesinin yeri gösterilmeden, adam kendisinin gayri şuurî hayatında işletmekte olan bu kuvveti cereyanı idare etmekten âciz kahr.

Psikoloji, itiraf ameliyesinden tamamen farklı olarak, derdin tohumunu üreten yeri arayıp meydana çıkarır. O sadakatsiz koca meselesinde, derdin nevrotik kaynağını yok eder, zararlı saiklerin istikametini değiştirir ve insanı zayıf bir çocuk halinden çıkarır, olgun yaşta bir adam haline bilfiil getirir. Tahlil sayesinde bu adam nevrotik hareketlerinin o âna kadar gizli kalmış sebeplerini görür, ve asıl başlangıçlarına kadar izlerini araştırır. Bu ona «elektrik düğmesinin» yerini göstermiş olur, ve hayatında bulunan zararlı cereyanı ne suretle söndürmesi gerektiğini öğretir.

Bütün bunlar, yardım arayan insanın derununda «suçlu bir vicdan» yaratmadan elde edilebilir. Bundan başka, adam bakıyor ki, derunî ilcalarını ve endişelerini anlatmak hekimin elinden ceza görmeyi icap ettirmiyor; her hangi bir hükme mâruz kalmadan derdini anlatabiliyor. Sonra, hayretle görüyor ki, karşısında onu ne takdir ne de takbih edecek bir tavır yok; sadece, sâkin, bitaraf, ve şifa verici bir anlayış var. Ona şöyle yap böyle yap ta demiyorlar, fakat kendi nefsiyle samimî şekilde karşı karşıya gelmiş olmaktan ileri gelen bir kuvvet duyuyor ve müstakil olarak kendi kararlarını veriyor. Öfke, ihtiras, kırgınlık, kıskançlık ve şehvet hislerini açığa vururken, bunları bir (perspektif) içinde görmeğe başlar. Çoktan hapsedilmiş olan bu ilcalardan bir çoğunun, kendi hayatının bu olgunluk devresine ait hislerin heyeti unumiyesi içinde ne kadar boş ve yersiz olduğunu görür. Bunların aşını tâ çocukluğunun gürültülü devresinde bulur, ve şimdiki kıymet mefhumunun daha geniş çerçevesine aykırı geldiklerini anlar, netice olarak ta şimdiki yeni kazanmış olduğu yaratıcı ışığın aydınlığında bunları kendiliğinden reddeder.

Şu halde, itiraf yoluyla, psikolojik ifade

tarzı arasındaki farkların bazıları bunlardır. Doğru veya yanlış yolu görmesi bir dinî ustaya bağlı olan adam, ekseriyetle rahatsız edici suç hissinin ve kararsız endişelerin gölgesinde yaşadığı hayata devam eder. Bundan başka, böyle bir adam daima papazdan veya pastörden ödünç almış olduğu bir vicdana malik olmak tehlikesinde olur. Onun derunundaki «tatlı yavaş ses» (1) başkalarının emirlerinden ve yasaklarından ibaret kahr. Daima harici bir nizama tâbi ahlâkî bir köledir.

Mühim bir ruh tedavisi ameliyesinden geçmiş birisi kendi iç benliği hakkında bir çok dersler öğrenmiş olur; bunlar arasında en değerlisi şudur: **İç huzuru ve olgun vicdana götüren yol, kendi nefsinin mahkûm etmek değil, kendi benliğini anlamaktır.** Bütün benliğine korkusuzca bakmak suretiyle, olgun bir şahsiyete ne gibi işler yaptığını anlar. Çocukluğun ve ilk gençliğin hayaletleriyle karşılaşır —mazinin hatırlanmayan hücrelerinde kapalı kalmış bir takım hayaletler— bunların onunla karşı karşıya gelmesiyle kaybolması bir olur. Sözle ifade vasıtasıyla şuurun beyaz perdesine aksettirilince, korkutucu düşünceler, dehşet verici hayaller, suçla yüklü rüyalar ele avuca sığar bir hal alır. Adam kendi kendine şöyle demeyi öğrenir: «İşte yine şu iğrenç düşünce, o şehvet arzusu, o şahsiyeti küçülten temayül. Ben hepinizi de tanıyorum, sizin hakikî kılığınızı gördüğüm için artık sizden korkmuyorum. Sizi «repression» (Zaptınefis) hücrelerine hapsedtiğim müddetçe siz gözümde dev gibi görünüyordunuz; halbuki şimdi anlıyorum ki siz ufacak, biçimsiz zâcâlersiniz. Bundan sonra artık siz beni cümlece veya ahlâksızca hareketlerde bulunmağa ve bu suretle hem kendimi hem de sevdiğilerimi incitmeğe mecbur edemezsiniz. Ey mazinin umacıları, siz artık aydınlığa çıktınız, ve bu aydınlıkta, benim üzerimdeki bütün zorlayıcı kudretinizi kaybetmiş bulunuyorsunuz.»

Bu kurtuluş ameliyesi günlük hayatın bir mısalle tasvir edilebilir. Bir erkek

(1) Vicdan sesi demektir.

gençliğinde, güzel bir kıza âşık oluyor. Talih bu iki sevgiliyi ayırmıyor; erkek bu hayali aklından bir türlü çıkarmıyor, hayatın kendisine arzettiği bütün saadet imkânlarını reddediyor, çünkü sevgilisini kaybettiği zaman onunla beraber her şeyi kaybetmiştir kanaati kafasında kökleşmiştir. Aradan yıllar geçiyor; bir gün çatlak sesli, çehresi huysuzluk ve bayağılıktan izleriyle dolu şirret bir kadına rastgeliyor. Bu kim olsa beğenirsiniz? Adamın eski sevgilisi! Adamcağız öğreniyor ki, o genç kızda bulmuş olduğu ideal faziletlerin çoğu kendi muhayyilesinin eseriymiş. O zaman talihin kendisini nelerden esirgediğini anlıyor. Bir gençlik hayaline bütün hislerini esir ettiğine meğerse ne yazık etmiş. Sevip kaybetmiş olduğu kadının hakikî mahiyeti karşısında, hâtrasının zincirinden kurtulmağa kuvvet buluyor. Şimdi hayalindeki idealin kesif tabakasını sıyrıp onun hakikî benliğine bakınca, kendi haline gülecek kuvveti, kendinde buluyor; artık ona azap veren yürek acısından kurtulmuştur. Hakikati gözünün önüne açan bu dakikalarda, o, mazinin kuvvetli tesirinden kurtulmuştur.

VİCDAN MASKELERİ

Vicdan bir çok kılıklarda bizden öc alır. Kurbanını hastalığa, deliliğe, hattâ intihara kadar vardırarak kabiliyette maskeli bir işkencecidir. Psikiyatrinin derin tetkiklere dayanan buluşları var. O meydana, meselâ, intihar, suçlu bir vicdanın sahibine yüklettiği bir kefaret farzediliyor. Kendini öldürmeğe kalkışan kimse kendi «cürmüne» kefaret olarak bedenini kurban etmek arzusuna düşüyor.

İlmin en dikkate lâyık yeniliklerinden biri olan psikosomatik tıp şu hakikati ispat etmektedir: Çok sayıda iyi erkek ve kadınlar; kendi benliklerini her beşer tabiatinde bulunan bütün unsurları ve ham saikleri ve tabii sevkleriyle beraber tanıyıp kabul etmesini öğrenmiş olmadıklarından, farkında olmadan, kendilerini mahvediyorlar. Çok mükemmel bir genç hatırlıyorum. Bu genç adam, annesi öldükten sonra, kendisi de asımdan (asthma) öldü. Sesep? Annesinin sevmediği bir kızla evlenmiş olması keyfi-

yetinin vicdanında doğurduğu suçluluk duygusu, onun güzel bir kadınla giriştiği evlilik hayatının zevkini çıkarmasına mâni olmakla kalmamış, onu beş yıl süren bir hastalığa, sonra da ölüme kadar götürmüştür.

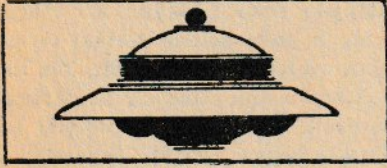
Şu muhakkak ki, olgun olmuyan bir doğru, yanlış mefhum seviyesi üzerine takılıp kalmıyan daha mülâyim bir vicdan sistemi, olgun yaşa gelmiş normal insanların iç huzuru için çok mühimdir. Din artık şu hakikati kabul etmelidir ki antisosyal saiklerimiz hapsedilip mevcudiyeti inkâr edilmekle hemen realite sahnesinden kaybolmaz; bunlara göstereceğimiz cânî muamelesi nispetinde bizden alacakları öd de şiddetli olur. Hayal sahasında saiklerini tam bir «repression» (Bastırma) a uğratmağa çalışan olgun yaşta insanlar, ya bedenlerine yahut ta ruhlarına harabiyet getirirler.

Gelecek zamanın dini, psikiyatristin defterinden bir sahife almalıdır; bununla insanlara, kabule lâyık olmıyan ilcalarına karşı mülâyim davranmayı, onları ulvileştirmeyi ve aynı zamanda onları bir disiplinle tâbi tutularak daha güzel ve daha cömertçe bir iş programına bağlamayı öğretmelidir. Yaşça olgun erkek ve kadınlara, herkesin benliğinde de aslında antisosyal arzular ve hayaller olduğunu anlıyacak kuvveti vermelidir. Bunlar hapsedilmekten ziyade mevcudiyetleri kabul olunduğu takdirde, mühim iş sahasında bize hâkim olmalarına mâni olabiliriz.

Bundan başka, normal erkek ve kadınlar, onlar bunu müdrük olsalar da olmasalar da, güvenilirdir vicdanlara maliktirler. Sadece şu hakikati bilmek bile insanın gönlünü açan bir keyfiyettir: Allah bize, sağlam beşer vicdanı vasıtasıyla kendi ilâhî varlığını hususî surette izhar etmiştir; bütün dünyayı tutan ve mihreri üstünde çevirten de bu vicdandır. Çünkü bizi, medarımızdan ayrılıp acayip veya yanlış yollara sapmağa sevkeden bütün işvali arzulara rağmen çoğumuz yanlış, doğruyu tefrik eden faydalı ve sağlam duygulara sahibiz. İşte hem kendi hayatımızda hem de etra-

(Devamı sayfa 38'de)

Merih'ten Haberciler

Cedric ALLINGHAM'dan
Düzenleyen : Gufran ERKİLİÇ

Uzun bir süredir Ufo'lar hakkında yazdıkları kitaplarla Ufolojiyi dünyaya tanıtan Howard Menger, Dr. Daniel Fry, Lester Rozas, Adamski gibi isimlerden sonra, sizlere yeni bir isim daha tanıtıyoruz :

CEDRIC ALLINGHAM

Cedric Allingham 1922'de Bombay'da doğmuştur. Bir tekstil fazrikatörünün oğludur. 10 yaşına kadar özel ders alarak yetiştirilmiş, ancak bundan sonra babasının Durban yakınlarında bir ev satın alarak sakın bir hayat yaşamayı beraber Allingham tahsiline Güney Afrika'da ve İngiltere'de bazı okullarda devam etmiştir. On yedi yaşına basmasıyla beraber ağır bir hastalığa tutulan Cedric Allingham bir sanatoryuma yatmağa mecbur kalmış ve iki yıl hasta yatmıştır. Bundan sonra 1941'de Orta Doğu'ya geçmiş ve İkinci Dünya Savaşının büyük bir kısmının kendisini mecbur bıraktığı kaderle başbaşa kalmıştır. İşte bu zaman zarfında Astronomiyle ilgilenmeye başlayan Allingham, harpte ebeveynlerinin ölümünden sonra arabası ve bir ev gibi kullandığı romorküyle İngiltere'ye ve Avrupa'ya doğru seyahat etmeğe başlamış ve bu sıralarda bazı macera romanları yazarak ve kuşların yaşantı ve gözlemleriyle ilgilenerek hayatını idame ettirmiştir. Bundan sonra Yorkshire'de küçük bir ev almış ve bundan böyle kendisini çok ilgilendiren Astronomiyle fazlasıyla ilgilenerek, aldığı aynalı teleskobuyla Ay'ı ve Plânetleri gözlemeye başlamıştır.

Böylece kısa bir zaman sonra Ufoloji sahasında yeni adımlar atacak ve 1954'te Kaliforniya'ya yaptığı seyahatlerde Lossimouth da ilk direk karşılaşma ve muhavere vukua gelecektir. Cedric Allingham uzaylı varlıklarla olan rastlantısını ve düşüncelerini diğer yazarlar gibi (FLIEGEN-DE UNTERTASSEN VOM MARS) Merih'ten UÇAN DAİRELER isimli bir kitapta yayınlamıştır.

Burada hem okuyucuyu sıkmamak, hem de lüzumsuz teferrüattan kaçınmak amacıyla kitabın tüm metninin aynen çevirisini yapmaktan imtina ederek en önemli olan kısmı, (yani fezalıyla karşılaştığı anla ilgili kısmı) çevirmeyi doğru bulduk. Zaten diğer yazarların muhtelif eserlerinde ayrıntılı teferrüatlar mevcuttur. Ancak Cedric Allingham'ın kitabının en büyük önemi doğrudan doğruya Mars'lı bir fezalıyla karşılaşmasıdır.

İlk defa uçan daireler 24 Haziran 1947'de Arnold isimli bir Amerikan iş adamı tarafından görülmüşlerdi. Yazısının ilk muhtevasında uçan dairelerden korktuğunu ve bir daha geri gelmemelerini temenni ettiğini yazıyordu. Ama 6 ay sonra Fort Knox'da âdeta bir trajedi oynandı. Bu sırada bende uçan daireler üzerinde hataya düşmemek amacındaydım ve bu hususta bir kitap okuyordum. Şimdi Georges Adamski'nin yaşantısının yanında benim uçan dairelerin henüz bilinmeyen tabiat fenomenleri ve birer fantazi olduklarını destekleyen

bir fikrim vardı. 7 Ocak 1948'de büyük bir Ufo Godman Field adında biri tarafından bir Amerikan Hava Üssü üzerinde görüldü. Aynı uçan daire üssün hemen yakınındaki bir şehir olan Fort Knox'ta da görülmüş ve zavallı bir kaç müşahit de polis tarafından soruşturma yapılmak üzere tutuklanmışlardı. Madisonville'e 150 km uzaklıktayken ise yüzlerce insan tarafından görülmüşler ve artık tamamen gerçek oldukları anlaşılmıştı. Çünkü olaylar gösteriyordu ki görünen nesnelere, bilinen şart ve ortamlara göre kullanılan objeler değillerdi ve bu konu üzerindeki düşüncelerde, bunların hava balonları v.b. olmadığı üzerindeydi. Üstelik Godman Field'de uçan daireyi herkesin gördüğü hat üzerinde görmüştür. Sonunda orada bulunan komutanlığın emriyle bu objeyi kaptan Mantell F-51 tipi bir uçakla takibe koyulmuştu. İşte kendisinin hava üssüne bildirdiği rapor aynen şöyledir: «Obje benim aracımın aşağı yukarı yarım misli sür'atle uçuyordu. Ben de daha iyi gözleyebilmek için daha yakıma yaklaştım. Objeye şimdi direkman benim sür'at farkına kapadığı gibi yine benim yarım mislim bir sür'ate yükseldi. Büyük yapılı ve metalimsi bir parlaklığı vardı. Şimdi artık yükseliyor. Benim sür'atimde 360 mile çıktı (579 km). 20.000 ayakta uçuyorum. (Tahminen 7.000 metre). Yanıma yakın uçmadığı taktirde onu avlamak imkânsız.» Saat 15.15. Bu son rapordur, çünkü kontrol kulesiyle ve telsiz istasyonuyla, irtibatı kesilmişti. Bir müddet sonra uçağının enkazı Fort Knox'da bulunmuştu. Daha sonraki araştırmalar ise kaptan Mantell'in 7.000 metre üzerine çıkıp, âletdeki arıza nedeniyle oksijen yetersizliğinden kuvvetsiz kalarak kontrolü kaybettiğini ve yere düştüğünü bildiriyordu. Objenin kimliği ise anlaşılamamış ve kimse bir daha görememişti. Aynı gün, aşağı-yukarı iki saat kadar sonra Columbus, Ohio ve Lockbourne Hava Limanında da müşahitler çok acı, imkânsız bir fenomen görmüşlerdi. Bunlarda objenin yuvarlak veya oval olduğunu, ancak saatte 800 km bir farkla normal seyreden bir C-47 uçağını rahat rahat aşabilecek süratte olduğunu kaydetmişler-

di. Lockbourne'nin kontrol kulesi de objeyi 20 dakikadan daha uzun bir müddet gözlemişti. Gözlemciler onun beyazdan itibaren bir çok renklere kadar ısıdığını ve acı bir ışık izi bıraktığını, bu izin objenin beş defa büyüklüğünde olduğunu bildiriyorlardı. Başka bir söylentiye göre de obje sanki dalgalanır gibi hareket ediyor, yere yaklaşıyordu, hattâ bir kere yere bile değmişti. Kimse en ufak bir gürültü duymamış ve objede görülmesi gittikçe zorlaşarak yok olmuştu. Bir çok meraklı uçan daireler hakkında bilgi toplamak için araştırmalar yaptılar. Objenin Venüs'ten gelmiş olabileceğini söylüyorlardı. Böylece Venüs hususunda bir çok teoriler açıklık kazanıyor, ama bir süre sonra unutuluyorlardı. Venüs bazen gündüzleri de görünür. Ancak hiç bir zaman kesin olarak karanlık basmadan pırıl, pırıl gözükmez. Bu hadiselerden sonra da gözler Venüs'e döndü ve büyük dikkatler sarfedildi. Ama askeri üsler insanların gördüğü pek çok şeylerin çeşitli sebeplerden ileri geldiğini izah etmeğe çalışıyorlardı. Bunların içinde popüler olmuş bir izah tarzı da bilhassa kozmik ışınlar veya hava balonlarıdır. Ancak pilot Mantell'in takibi sırasında bir balon avlamağa uğraştığını ve bundan metal formlu büyük yapılı, ağır bir cisim diye bahsettiğini düşünürsek bütün okuyucular herhalde bu izahlara kat'iyen inanmıyacaklardır.

Nihayet Harvard Üniversitesi Astrofizik Profesörü Dr. Menzel'de şöyle bir izah yaptı. Bir obje güneş yakınlarından geçmiş ve böylece güneş ışınları gayet parlak olarak yansıyor bir uçan daire gibi görünmüştü. Fakat demin de yazdığım gibi acaba hangi mantıklı insan bir kaptan pilotun güneş yakınındaki bir objeyi metalden bir nesne olarak görerek avlamağa kalktığına inanabilir? Ve yine hangi sıhatli insan bu cismi çok yakında gördüğünü söyleyebilir. Godman Field, Fort Knox ve Madisonville uçan daireyi dakikalarca görebilmişlerdi. Bütün bunlardan dolayı biz yine hava gemisi teorisine dönelim ve çözülmesi gereken iki soruya bakalım. Bu obje nereden gelmektedir ve kaptan Man-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

tell neden bahtsızca ölmüştü. Son Aralık ayına kadar ben ilk soru üzerinde Venüs diye cevap verdim ve bunun üzerinde de artık düşünmedim. Epeyce bir zamandır Ufo'lar konusundaki katı inançlarım gittikçe yumuşamış ve olumlulaşmıştı. Bence kaptan Manteli normal eceliyle ölmüştü. Ya oksijen âletinde ya da kontrol da bir hata yapmış olabilirdi. Hiç sanmıyordum ki fena bir fezalî varlığın bulunduğu bir uçan daire tarafından öldürülmüş olsun. Acaba dünyada bu konuların idrâkine varabilecek, uyanık guurlu kişiler var mıdır? Eminimki vardır. Ama bunun yanında da halâ dünyanın düz olduğunu zannedenlerde vardır. İşte onlar için korkuyorum. Acaba onlarında öğrenilemek ümitleri çokmu azdır?

Ne zamanki bir kimse bir gün komşu plânetlerle bir irtibat kurar, şüphesiz ki bu realitede Georges Adamski hemen başta yer tutacaktır. Kat'iyen Cedric Allingham değil. Yalnız ben üllüzyonları olmayan bir kimseyim, çünkü Merih'ten gelen uçan daire ile olan raslantıma kadar bu konuda hiç bir bilgin yoktu ve tamamen çekimserdim. Sadece tesadüflere teşekkür ediyorum. Benim bilinen bilgilerin üstünde olan özelliğim başka bir plânetten gelen bir ziyaretçi ile raslaşmanın bana verdiği saadettir. Ve bu hence tamamen doğrudur.

1953 yılının noelinden hemen sonra 1954 yılı başlarında İskoçya'ya doğru seyahate çıktığımda, çoğunlukla uçan daireler beni hiç ilgilendirmiyorlardı. Londra'da haftalarca ticaretle ilgili işler yapmışım ve şehir ve insanlardan uzak, oyalayıcı bir manzarada bulunmak istiyordum. Bir zamanlar harp başlamadan önce kalmış olduğum sanatoryumda iki sene kadar geçirmek zorunda olduğum zaman sisli ve dumanlı Londra'nın havasından ayrı olduğum müddette kendimi daha iyi hissetmişim.

Arabama takılı romörkümle, rahatça İngiltere boyunca ve sınır üzerinden yola çıktım. Takiben Elgin'in karşısına gelene kadar. Bu yolculuk esnasında kuşların yaşayışlarını etüd etmekten başka belirli bir

plânım yoktu. Ve niyetim bundan sonra İskoçya'nın kuzey kısımlarına gitmekti. Her zaman olduğu gibi de yine prensiplerime sadık kalarak aşağı, yukarı bir hafta kadar Lossiemouth'da kaldıktan sonra nitekim Londra'ya ve Britisch müzesine geri döndüm.

18 Şubat sabahı, kafam kuşların yaşıntılarıyla ilgili fikirlerle meşgulken kendimi Lossiemouth ile Buckie arasındaki sahilde buldum. Bir kaç saatten beri tamamen yalnızdım. Bu sırada benim gibi gezinen bir adam gördüm. Yeteri kadar birbirimize yakın olmamamıza rağmen onun bir balıkçı gibi giyinmiş biri olduğunu seçebildim. Aşağı, yukarı 10 dakika kadar sonra saat 12.35'de Uçan Daireyi ilk defa gördüm. Görmeden ise onu duymuştum. (sesini). Bir motor gürültüsü vermiyordu, ancak kendine has, orijinal bir tonu vardı. Ne olduğunu anlamadan evvel onun belkide nadir görülen büyük bir kuş olabileceği aklıma geldiğinden çok sevinmişim. Hemen yukarı baktım. Yükseklerde hiçte büyük kuşa benzeyen bir görüntü yoktu. Bu çok değişik bir şeydi. Memleket seyahatlerine çıktığım zaman daima yanımda iki zey taşıyım. Bunlardan biri bir fotoğraf kamerası, biri de eski, fakat iyi bir arazi dürbünüdür. Hemen dürbünün gözlerinden bakmaya ve hayret etmeğe başladım, çünkü yukarda gördüğüm obje ancak bir uçan daire olabilirdi. Güneşte parıl, parıl parlıyordu. Metalden yapılmış şekli güneş ışığında gayet iyi belli oluyordu. Işıklı olarak görünen ve bana doğru olan kısmının üst yapısı ve pencereleri gayet belirli bir görünüşteydi. Ve şimdi neden onun disk şeklinde anlatıldığını ve resmedildiğini anlamış oluyordum.

Ben ona dikkatle bakmaya başlayınca yine kımıldamaya başladı. İlk önce yavaşca kımıldandı ve sonra yükseğe ve kuzeye doğru gittikçe hızlandı. Dürbünümü bıraktım ve arka arkaya üç poz resim çektim. Zaman kaybettiğimi ve bozuna zahmet ettiğimi biliyordum. Ben yalnız amatör bir fotoğrafçıyım ve makinam da hiç bir fevkalâdeliği olmayan ucuz bir kameradır. Ancak beklediğim ve sabırlı olduğum tak-

tirde filimde leke gibi bazı görüntüler çikabilir ve gittikçe bunlar netleşebilir, daha şumüllenebilirlerdi. Saatiime baktım ve sonra bu uçan objenin bir krokisini yapmaya koyuldum. Takriben yarım saat kadar sonra yine olduğum yerde kalarak bir daha aynı şeyi görebilmek temennisiyle ayakta durdum ve havada aranmaya başladım. Ama yeniden aynı imkân hasıl olmadı ve uçan objeyi bir daha görecekmişim gibi bir kanaate vasıl oldum. Burada şu hususu belirtmek zorundayım ki; bu anda Stephen Darbshire'in Coniston'da uçan daire görmüş olduğundan hiç haberim yoktu. Bu günkü gazeteler bu haberi vermişlerdi ama beni çok az enterese ettiği için okumamıştım.

Bundan sonra bulunduğum yerin yakınında mümkün olduğu kadar kalmak üzere kahvaltı etmeye oturdum. Tekrar ayağa kalktığımda saat 2.15'di ve kimse artık beni kuşların enterese etmediğini düşünmüyordu. Yegâne arzum yine uçan bir objenin müşahadesi idi. Mümkün olduğu kadar yakından. His ve sezgilerimin beni Adamski ve Darbshire'in ilk karşılaşmaları gibi sevkine dikkat etmeliydim.

Ben asla bir araştırma yapmıyordum. Kendiliğinden gelecek emirleri ve ruhi im-pulsleri, düşüncelerimin hazır olmasını bekliyordum. Bu zaman zarfında uçan daireyi görme arzusunu düşünmem sona erdi. O an onun benden belki binlerce kilometre uzağımda olduğunu ve belki de henüz atmosferde olduğunu tahmin ettim. Bu tahminden dolayı sahil boyunca Lossiemouth yolunda ve devamlı gökyüzünü müşahade etmeye devam ederek gezintime devam ettim. Bulutlar gittikçe sıklaşıyorlardı ama, yine de havada kısım, kısım mavilikler vardı. Yine tahminlere başladım. Acaba bu uçan daire krokisi benim hafızamın yaratmış olduğu bir fantezimiydi? Bir müddet bloknotuma baktım, gerçekte çizdiğim taslağın aynısını görmüştüm.

Saat 3.05'e doğru onu bir daha gördüm. —İlk görüşümden daha yüksekte ve daha hızlı hareket halinde.— Dürbünüm iyi büyütüyordu. Şimdi iyi teşhis edebili-

yordum ve gayet iyi hatırlıyorum ki hareket halindeki açısına göre yaptığım hesaplamaya göre yüksekliği 3.000 metre civarında olabilirdi. Fotoğraf çekebilmek için yine bir araştırma yaptım ama film uçan daireyi net olarak göstermiyordu. Bir kaç bulut civarını kaplamıştı. Hava tekrar açıldığı zaman cisim yok olmuştu. Bu anda aklıma ilk defa bir düşünce geldi: Belki direkt bir temas için bir şansım vardı. Daha önceki haberler uzay adamlarının bazı yerlere konup, indiklerini şehir ve kasabalarda, köylerde dolaştıklarını bildirmişlerdi. Adamski'nin Venüs'lü uzaylıyla olan raslantısı da Kaliforniya şehrinin kıyısında vukû bulmuştu.

Temennilerle dolu olarak yeniden bekledim ama yine dalmışım. Böyle bir hadiseye şahit olduğumun, nasıl hakikat olabileceğine bir türlü akı erdiremiyordum. Saat 3.20'de yine ileriye, Lossiemouth'a doğru yola devam ediyordum. Saat 3.30'da bulutlar aydınlık kısımlardan gittikçe uzaklaşıyorlardı ve ben devamlı gözlem içinde yavaşça gidiyordum. 3.40 geceye doğru Lossiemouth'dan tarafa döndüm ve hep yavaş gidiyordum. Bir daha onu görme kadar tempomu hiç bozmadım. Saat 3.45'e doğru —Bu zamanda not almamıştım, çünkü bir kaç dakikadan fazla zaman geçmemişti. 3.45'te doğru yolda ve prensibim dahilinde yürüyebilmek için yeniden not aldım.— Bu sırada aynı orijinal tonu yine duydum. Uçan daire denizden bana doğru gelyordu. Görüntüsü hiç bir ters hareket arzetmiyordu ve konmak istiyordu. Bir kaç yüz metre yaklaştığı zaman, motordan geldiğini tahmin ettiğim bir ses duydum. —Oysaki bu ses sezgisel ve sevk edilmiş bir sesdi.—

Bir anda daha iyi bir resim çekebilmek için sanki olduğum yere bağlandım. Kameramı havaya kaldırdım ve arka arkaya bir kaç poz çektim. Cisim bana direk gelmekteydi. İki saniye içinde metal parçaların parlaklığı gittikçe matlaşarak yumuşak bir şekilde yere kondu. Bu tamamen yeni bir şeydi, çünkü Adamski'nin astronere-
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

fi (UÇAN DAİRE) yere konmamış, bilâkis bir metre kadar yerden yüksekte durmuştu. Stephen Darbishi'rin astronofide aynı şekilde yere deymemişti.

Hareket halinde, muhteşem bir taşıma aracıydı ve üst yüzeyi bizim uçaklarımızın erişemeyeceği parlaklıkta, gıpta edilecek bir şeydi. Aşağı yukarı 16 metre çapında, 7 metre kadar yükseklikteydi. Muhafazası, aşağı kenarı ve üst kubbesi bir kaç parça metalden forme edilmişti. Ben birazcık olsun lehim noktalarını ve civatalarını keşfedemedim. Hangi metalden yapılmış olduğu hakkında da bir şey söyleyemem. Rengi ve parlıtısı cilâlanmış bir aliminyum gibi değildi. İki gurup oda pencereleri vardı. Üzerinde küçük bir flanş olan bir orta kısım mevcuttu. Üst yapısının üstünde çubuğa benzer bir çıkıntı vardı. Bu bana paratonerleri hatırlatıyordu. Her yanı kurgunî görünüşte silgi gibi elastikî bir metalden yapılmıştı.

Adamski bir fezalıyla ilk karşılaşmasında hislerini şöyle ifade etmişti: «Bir ufak çocuğa karşısındaki kimseden gelen bir şefkat, rahatlık ve büyük bir sevgi gibi hisler içime geldi.» Ben böyle hisleri bana tavsiye ettiklerini söyleyemedim ama biliyordum ki, bu düşüncedeydim. Bu tasavvurumun bir başka dünyadan olan kimseyle karşılaşmamda aynı şekilde cereyan edeceğini zannediyordum. Astronofe yaklaştığım zaman, aşağı kısımdan geriye açılıp kapanan bir kapı çıktı ve bir adam çevikçe yere sıçradı.

O bana doğru gelirken, elimi havaya kaldırdım ve onu selâmladım. O da aynı yapı. Ondan sonra o da, ben de olduğumuz yerde bir an dikildik ve birbirimize baktık. Tabii sonra ikimizde harekete geçtik. O muhtemelen çeşitli tiplerde dünya insanları görmüştü ama ben ise bir fezalığı ilk defa görüyordum. Ben 1.77 boyundayım. O daha uzun boylu idi. Aşağı, yukarı 1.83 kadar olduğunu söyleyebilirim. Dünyadaki kimselerin tasavvur ve tahmin edebileceği yaşı 30-32 idi. Saçı benim saçım gibi kahverengiydi ve kısaydı. Yalnız, cildi hissedilebilecek önemlikte bir tona sahipti. O

dünyadaki elbiseler tipinde bir elbiseyle olsaydı onu bir İngiliz'den ayırdetmek bayağı zor olurdu. Fizik olarak aynıydı yalnız giyinışı benimkilerden çok farklıydı.

Zamanımızda macera romanlarında hava araçlarından bir çoklarının plânetten, plânete uçmaları hakkında, karikatürlerde bir çok parçalar vardır. Gariptir ki bu yazarlar bile uzaktan gelen hakikatlerin yaklaşmasına kâfidir. Çünkü hakikaten fezaların araçları bu yazı ve romanlarda tasvir edildiği gibidir. O boğazından ayaklarına kadar yekpare bir elbise giymişti. Ancak yalnız elleri serbestti. Ayakkabıları bizimkiler gibi giyilen cinsten şeyler olmadığı için ayaklarının şeklini bütün dikkatimle bakmama rağmen anhyamadım. Yalnız üstünde flexibles gibi bir maddeyle izole edilmiş bir gömleği hatırlatan bir şeyde vardı. Feza adamının burnunda teneffüsle ilgili olduğunu zannettiğim bir şey vardı. Bunlar her iki burun deliğinde de bulunan bir metal parçayla birbirine bağlantılı ince borucuklardı. Beraber bulunduğumuz müddetçe de bizim oksijenli havamızı hep burnuyla teneffüs etti ve ağızından hiç nefes almadı. Herhalde bu kullandığı teneffüs cihazının bir fonksiyonuydu. Kafamdan çeşitli düşünceler geçiyordu. Burda bu Ufo'nun sırrı hakkında birşeyler bulabilmek gibi büyük, altından bir hakikat vardı. Kendi kendimden dilediğim tek şey daha önce bildiklerimi hatırlıyarak düzenli bir soru listesi yapabilmemdi. Lüzumsuz şeylerle vakit sarfetmekten ve belki de elimde geçen bu şansını yitirmekten çok korkuyordum. Yalnız kendim için değil, bütün dünyaya insanları için enteresan birşeyler öğrenmeliydim. Acele Georges Adamski'nin başından geçenleri düşündüm. Olay neydi? Ortaya ilk konması gereken şey adamın nerden geldiğiydi. Gökyüzünü gösterdim ve soru sorar gibi bir edâ takındım. Adam dostane gülümseyerek başını sallıyordu. Çok değişik bir gülümsemeydi bu. Hiç bir dünya insanının tam manasıyla anlatamayacağı gibi gözleri ve dudaklarıyla aynı anda gülüyordu. Bloknotumu uzattım ve bir taslak çizdim. Taslağın ortasına güneşi oturttum ve tam olarak anlaşılması için de

etrafinı çizgiler çizerek ışınları gösterdim. Yuvarlak olarak aynı yol üzerinde üç tane şekil çektim. Bunlar Merkür, Venüs ve Dünya'yı ifade ediyorlardı. Bunlardan üçüncü şekli ve sonra kendimi gösterdim. Başını salladı. Sonra ikinci dalreyi ve onu gösterdim. Benim ne anlatmak istediğimi anladı ve hayır şeklinde başını kaldırdı. Demek Venüs değil, şekli bir kere daha göstererek Venüs dedim. Venüs diye tekrarladı. İlk defa sesini duymuştum ve kat'iyetle anladım ki, bu dünyada doğmuş biri değildi. Anlatılması benim için çok zor olan bir ton farkı vardı. Boğazdan gelen bir ses

gibi değildi. Üçüncü bir kere daha taslağında Venüs yuvarlağını gösterdim ve üçüncü defa başını kaldırdı. Araştırmaya devam ederek Mars'ı (Merih) belli etmek için dördüncü bir şekil çizdim ve ona göstererek Mars dedim. Hemen başını eğdi. Aynı anda ben de Adamski'nin ziyaretçisinin uçan dairesinin neden değişik formda olduğunu, aynı sistemde yapılmış olmasının gerekmediğini idrak ettim. O başka bir plânetten geliyordu. Öyleyse Mars'da da yaşayanlar vardı ve sistemimiz içinde seyahati başarmışlardı.

RUH ve MADDE Yayınları

CEMİYETİMİZ'DE SATILAN KİTAP VE NOTLAR :

KENDİ KENDİNE TELKİN VE İPNOZ	7,50 TL.
İPNOTİZMA, MANYETİZMA, TELKİN : E. Arıkdal	20.— TL.
ŞUUR PROJEKSİYONU : M. Kiraz	7,50 TL.
ZİHİNSEL TELKİN ve RUHSAL TEDAVİ	7,50 TL.
ALLAH (B. Ruhselman: Özet)	5.— TL.
METAPSİŞİK TERİMLER SÖZLÜĞÜ : E. Arıkdal	10.— TL.
METABİYOLOJİ : M. Bilge	20.— TL.
HÜCRE BİLİMİ: M. Bilge	13.— TL.
HERKES İÇİN MEDYOMLUK : J. Lhomme	7,50 TL.
RUHLAR KONUŞUYOR : Afif Yesari	7,50 TL.
RADYESTEZİ . M. Barbanell (Teksir)	5.— TL.
SHANKYA VE YOGA : Özel Çalışma (Teksir)	5.— TL.
RUH VE MADDE CİLTLERİ (1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13):	30.— TL.
	40.— TL.
RUHSAL KİŞİLİĞİ GELİŞTİRME VE	
HİND'DE İPNOTİZMA (2 Kitap bir arada)	7,50 TL.
MUKADDERAT VE İCABAT ÖZETİ (Teksir)	7,50 TL.
MİSTİK TENEFFÜS VE KONSANTRASYON (Teksir)	5.— TL.

LÜTFEN ÖDEMELİ İSTEYİNİZ

Adres : RUH ve MADDE DERGİSİ P.K. 1157 — İstanbul

Ölüm Korkusundan Kurtuluş

(Sahife 25'den devam)

ından korkandan daha cahil bir kimse bulunabilir mi? Yokluğunu hayat'ında, noksanını tamamında zannedenden daha kötü ve çirkin halli bir kimse tasavvur edilebilir mi?

C — İtimat etmek gerekir ki, ilâhi cevher olan ruh, cismani olan yoğun cevherden —bedenden— kurtulduğu zaman, kirlî ve bulanık bir kurtuluşla değil de belki tertemiz, pırıl-pırıl bir kurtuluşla kurtulduğu zaman yüksek âleme çıkar, kutlu olur, ruhlar dünyasına intikal eder. Kendi benzerlerinden olan temiz ruhlar ile karışır. Geri ruhlardan kurtulur.

İşte bu beyandan bilinir ki bir kimse-nin ruhu bedeninden ayrılırken bedenine arzulu ve bedenine acıyarak, korkarak ayrılırsa, o ruh kendiliğinden üzüntü ve elem içerisinde bulunduğu halde, makam ve istikrar bulduğu yerden çok uzaklara sürüklendiği ve karargâhını aradığı halde, kendine bir karargâh ve istikrar yeri bulamaz.

D — Ölümden önce meydana gelip de sahibini ölüme sürükleyen hastahkların eleminden başka ölüm için ayrıca büyük bir elem bulunduğunu zannedene gelince: bu zan, yanlış bir zandır. Çünkü elem ancak idrak ile hasıldır. İdrak ise diri olanda bulunur. Ruhun eserini ancak diri kabul eder. Kendisinde ruhun eseri bulunmayan cisim ne elem çeker, ne de hislenir. Bu takdirde ancak ruhun bedenden ayrılmasından ibaret olan ölüm için hiç bir elem yoktur.

Zira beden, ancak ruh ile ve ruhun eserinin bedende meydana gelişyledir ki duyulanır ve tesir altında kalır.

Beden, kendisinde ruhun eseri kalmayarak sadece cisimden ibaret kalınca artık onda ne duygu kalır ve ne de elem.

Bu hale göre, bu açıklamadan şu ortaya çıkıyor ki ölüm ruhun bedenden ayrılması sebebiyle hiss olunmadan ve elem vermeden bedene gelir. Zira beden ruh ile hissediliyor, ruh ile elem duyuyordu. Ruh

olmayınca beden ne hisseder ve ne de elem çeker.

E — İşkence (elim azap - ikab) düşüncesiyle ölümden korkan kimseye gelince: bu kimse ölümden değil, işkenceden korkuyor demektir. İşkence ise öldükten sonra da kendisiyle beraber bâki kalacak olan kötü, çirkin fiilleri (günahlar - seyyiât) üzerine yapılacaktır. Bu adam, her halde kendi günahlarını ve işkenceye lâyık olan kötü fiillerini itiraf edecektir. Bu itirafı beraber, iyiliğe (hasenat) değil, ancak kötü fiiller üzerine elim azap verecek adil bir hâkim ile itiraf edicidir. Bu takdirde bu adam ölümden değil, ancak günahlarından korkuyor demektir. O halde günah üzerine yapılacak elim azapdan korkan kimseye o günahattan sakınma ve çekinme gerekir.

F — Bilgisizliğin ilâci ilimdir. Bilen itimat eder. İtimat eden mutluluk yolunu bilir ve o yola girer. Doğru yola giren elbette maksadına ulaşır.

Bilim ile meydana gelen bu itikat gerçek bilgi (yakîn) dir. Dininde gerçek bilgi arayanın ve dininin hikmeti ile tekâmmlül etmek isteyeninin hali budur.

G — Ölümden korkmayıp yalnız evlât ve eşinden ve malından arkada bıraktığı şeyler üzerinde mahzun ve dünya lezzetleri ve şehvetlerinden bir daha bulmamak üzere kaybettiği şeye esef ettiğini bildiren kimseye gelince: buna apaçık deriz ki, olmasın muhakkak ve zarurî olan şeyler için hüznün ve teessür hiç bir faide temin etmez. İnsan da olup bozulan şeyler cümlesindedir. Var olan meydana gelen herşey, elbette yine bozulmaya mahkûmdur. Fesada gitmemeyi, bozulmamayı seven kimse var olmasını sevmiyor. Var olmasını seven kimse kendi nefsinin fesadını, bozulmasını seviyor demektir. Bu durumda o kimse, sanki hem fesada gitmesini, hem gitmemesini; hem var olmasını, hem de var olmamasını sevmiş ve istemiş oluyor demektir. Bu hal ise imkânsızdır.

Bununla beraber, eğer insanın bakası (ölümsüzlüğü) calz olsaydı, bizden evvel gelenlerin hepsinin bâkî kalmaları lâzım gelirdi. Eğer insanlar ölmeyip de nesilleri ve zürriyetleriyle beraber oldukları gibi bakî kalsalardı dünya yuvarlağı bunlara dar gelirdi. Yeryüzüne sığmazlardı. Sonra bir de yeryüzünü ölç! Dünya mahdut ve yüzölçümünü bildiğinden buna imkân var mı?

Ebedî hayatı arzu edip ölmeyi istemeyenin ve bunun mümkün olabileceğini sananın hali işte budur. Bu zan ve arzu ise bilgisizliğin sonudur. İlâhî hikmet muktezası olmak üzere ölüm, bir cömertlik (cud), bir ihsan ve bir armağan (atiyye) dir. Bu gayenin arkasında bir gaye daha bulunmaz. Bundan dolayı ölümden korkan Allahın adaletinden ve hikmetinden korkan, belki de ihsan ve armağanından korkan bir kimsedir.

Ölüm ilâhî bir kayra (atiyye) olunca kötü bir şey olamaz. Kötü olan ölümden korkmaktır. Ölümden korkan, ölüme ve onun hakikatine cahil olandır. Ölümün hakikati ise ruhun bedenden ayrılmasından ibarettir. Şu ayrılıştaki ruh için bir dağılma, bozulma yoktur. Belki terkibinin dağılması ve bozulması vardır. Amma insanın öz benliği (zâtı) olan ruh bakıdır. Cisim olmadı-

ğundan cisimlere lâzım gelen şey ona lâzım gelmez.

Cisimlerin arazlarından hiç bir şey ruha gerekli değildir. Yani hiç bir mekânda ona karşı galip gelinemez, sıkıştırılmaz. Zira o mekâna muhtaç değildir. Zamana da bağlı değildir. Zamandan müstagnidir. Ruh duyular ve cisimler vasıtasıyla tekâmül ettikten sonra duyular ve cisimden kurtulunca Yaradan ve mucidine yakın olan yüksek âlemine intikal eder.

Ölmüş bir din kardeşi için sadaka veren yahut onun bir borcunu ödeyen kimse o ölünün gönülünün hoş ve mutlu olmasıyla kendisi de öyle olur. Bu hakikatin açıklanması şudur :

Ruh bir şey ise —kı bazı ulema böyle itikat etmişlerdir— o halde sadaka verenin ruhu ile verilenin ve diğer kimselerin ruhları hepsi bir şeydir. Ve bir ruhtur. Şayet ruh bir değil de ayrı-ayrı ise —yani her kişinin ayrı bir ruhu var ise —sadaka veren bu iyiliği kendi eşine ve benzerine yapmış oluyor. Bu takdirde birbirinin eşi ve benzeri olan ruhların hepsi yine bir şeyin yarısı (şibhî) ve benzeridirler. Bu fazileti kendi benzerine yapmakla kendisi de gönül huzuru duyuyor demektir.

Doğrusunu Allah bilir. Yönümüz ve dönüşümüz ancak O'nadır.

ŞUUR PROJEKSİYONU

Astral Seyahat ya da Deneysel Dedublüman olayını şahsen denemek isteyen, öğrenip bilgi edinmeği arzu edenler için **Metin KIRAZ**'ın hazırladığı bu pek değerli ve ülkemiz için biricik eseri

YAYINLADIK. Fiyatı 750 kuruş

P.K. 1157'den ÖDEMELİ İSTEYİNİZ.

Psikanaliz ve İtiraf

(Sayfa 29'dan devam)

fımızdaki insanların hayatında bir «sere-nite» (sükûnet) magnetik sahası yaratan, bu iyi ayarlanmış, dayanıklı ve sağlam vicdandır.

Gözümüzü, âsabımıza ve hazım cihazımıza nasıl güveniyorsak, öylece vicdanımıza güvenmeyi öğrenmeliyiz. Harvard'lı tanınmış bir psikiyatrist anlatıyor: Genç bir kadın bir korku hastalığına tutuluyor; aklına gelen ve adam öldürmeye kadar giden bir takım kötülükleri işlemekten korkuyor. Bu ruh hâletinin sebepleri araştırılınca görüldü ki, kadın her işte lüzumundan çok fazla kocasına bel bağlamış; günün birinde kocası asker olmuş, harbe gitmiş. Kadıncağz hep onun koymuş olduğu ahlâk kanunlarına pek fazla güvenmiş, her şeyi ondan beklemiş; onun gitmesiyle bu emniyet vasıtası meydana kalkınca, kadın kendi içindeki kötü temayüllere kurban gidecek diye marazî bir korku haline kendini kap-tır-mış. Doktor bu kadını telkinle iyi ediyor, ve ona ispat ediyor ki kendisi de başkaları gibi normal bir insandır; kendisinin de mâ-kûl ve çok güzel ahlâk ölçüleri vardır, fakat hiç bir zaman bunları kullanmağa cesaret etmemiştir. Kadının hali, tıpkı «Ya adalelerim beni tutamazsa» diye yürümekten korkan bir adamın haline benzer. Şunu bilmemiz lâzım ki adalelerimiz gibi vicdanlarımız da biz farkında olmadan ve anlamadan gelişir, ve biz insanlar, bunların her ikisine de güvenebiliriz. Hekimlerimizin, vicdan hareketi hakkında, ordu savaş yor-gunluğu ve harbin hasıl ettiği asabî karı-

şıklıkları tedavi sahasında psikiyatriye ne-ler kazandırdığını, din öğrenmelidir. Bu harb, çeşitli psikiyatrik teknikler vasıtasıyla, vicdanı teşkil eden üç unsuru harekete getirmek, yâni, korku, suç, ve endişe duyularını sözle anlatmayı mümkün kılmak suretiyle mucizevi bir takım tedavi usullerinin keşfine yol açmıştır. Bu suretle, dillerinin açılması, binlerce askeri madî ve manevî harabiyetten kurtarmıştır. Çok zeki bir çavuş, minnetle şöyle diyor : «Korkularımı ifade edip, onları alelâde sözlerle anlatınca, bunları tıpkı buhar gibi zararsızca tencereden uçup gitti.»

Bu, herkes, her iş için, hemen ruh hekimine koşsun demek değildir. Vicdan hayalleri çok kere, bir arkadaş, kardeş veya ahbablarla da konuşularak giderilebilir. Çünkü bizi anlayan birisine içimizi açınca, yüklerimiz ekseriyetle hafifler; bu büyük bir gerçektir. Müşterek hislerin varlığını keşfetmek, çok kere, müşterek olarak bu sıkıntılardan kurtulmamıza vesile olur.

Nazari olarak din, seven ve affeden Allah'ı öğretmekle insanları sükûnet ve iç huzura kavuşmasını temin etmek ister. Fakat amelî olarak dinlerin çoğunda pek çok gazap ve ceza unsurları vardır. Bu hevî cüz'î dine dayanan vicdan bizi korkak insanlar yapar. Ve sanki babasının her an inebileceği yumruğundan korkan bir çocuğun vaziyetine kor. Bütün bu korkularımız bir yana bırakıp, kendimizi ne yaramaz çocuklar, ne de lekesiz melekler halinde değil bütün beşerî kusurlarımızla olgun yaşa gelmiş insanlar gözüyle görmeliyiz.

İPNOTİZMA MANYETİZMA VE TELKİN

Mevcudu kalmayan bu demirbaş eseri Cemiyet olarak güçlükle temin ettik. Okurlarımıza bir hizmet olarak sunduğumuz bu «el kitabını» 20 TL. fiyatla satmak zorunda kalmış bulunuyoruz. Az bulunur olması, çok talep karşısında eski fiyatını etkilemiştir.

ÖDEMELİ İSTEYİNİZ. P.K. 1157 — İSTANBUL.